Viața Studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 11 ● Miercuri 13 III 1968 ● 12 pagini ● 0,50 lei

O DISCUȚIE INIȚIATĂ DE COMITETELE U.T.C. DE LA ACADEMIA R.S.R. ȘI UNIVERSITATEA BUCUREȘTI DESPRE:

FORMAREA CERCETĂTORULUI

M. MACOVSCHI: Sînt de părere că munca de cercetare trebuie să vizeze în primul rînd formarea tînărului pentru această activitate.

H. ENE: Este elocvent exemplul colegului meu Dan Burghelea, recent laureat al premiului Academiei, la numai doi ani de la absolvire...

M. BUDIȘ: Este cunoscută practica — din păcate larg folosită — de a utiliza stagiarii în efectuarea unor lucrări care nu au nimic comun cu cercetarea propriu zisă.

N. SARAMANDU: Cred că în discuția noastră trebuie să sugerăm soluții convenabile tuturor...

V. NEAGU: Actualul mod de organizare a cercurilor trebuie schimbat în sensul de a fi mijlocul de depistare și selectare a celor merituoși.

E. MOLCUȚ: Esențialul nu este ca studenții să fie înscriși, administrați într-un cerc...

D. GHECIU: Cercul științific nu poate fi imaginat ca un Ianus, chiar dacă acesta este zeul tuturor începuturilor?

L. ROTMAN: Recrutarea cercetătorilor n-ar trebui să se facă după criteriul absolut al mediei.

Două prezențe antitetice în numărul nostru de azi:

SUBLIMUL —

O ipoteză îndrăzneață emisă de colaboratorul nostru, scriitorul VICTOR KERNBACH, asupra mitului păsării Phoenix (pagina 8) și

RIDICOLUL —

O selecție de mostre ale agramatismului hilar care se degajă din paginile unei cărți a cărei apariție constituie o sfidare a bunului simț. Ridicolul situației este că această carte poartă pe copertă titlul: „De la cuviință la etichetă". Autori — Anca Bursan, Gheorghe Panco; redactor — Gheorghe Marin.

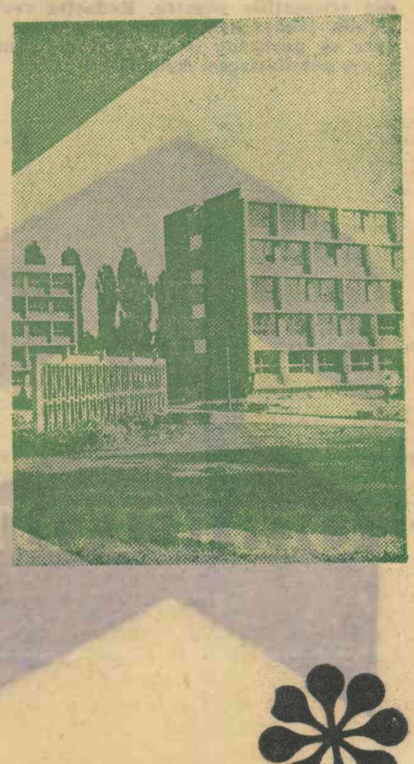
Incriminarea acestei cărți la pagina noastră de magazin ETC, ca urmare a umorului pe care autorii îl profesează involuntar precum proza celebrul erou al lui Molière, nu trebuie să deruteze Editura tineretului; urmările acestei apariții nu pot fi trecute la etc.!

Un oraș a răsărit în primăvară pentru agronomii clujeni...

Acum cîteva zile am fost martori oculari ai unor impresionante imagini derulate pe genericul așezării studențești de pe malurile Someșului. Spațioasele și modernele lăcașuri ale genezei viitoarelor promoții de ingineri agronomi și medici veterinari și-au primit locatarii în ținută de gală. Suprafața totală a noilor spații de învățămînt primite în folosință de studenții Institutului agronomic „Dr. Petru Groza" însumează 13 000 mp. Micul orășel realizat din beton, sticlă și oțel într-o modernă concepție arhitecturală va găzdui Facultatea de medicină veterinară și catedra de Mecanizarea agriculturii. Noua dotație a „agronomilor" clujeni impresionează nu numai prin confort și aspect estetic, ci și prin rezolvările tehnice excelente, prin utilarea cu cea mai modernă aparatură necesară studiului și cercetării științifice. Ni se pare demn de relevat că studenții institutului au participat cu un entuziasm ieșit din comun la ultimele lucrări de finisare și de montare a aparaturii laboratoarelor, pregătind astfel festivitatea inaugurală. Ei vor avea la dispoziție stație de televiziune, complex de anestezie, electrocardiograf, aparate de electroforeză și radiologie, precum și alte mijloace de investigație și tratament. Au fost utilate la cel mai înalt nivel și sălile operatorii, care vor putea folosi un vast echipament chirurgical și preoperatoriu. O unitate didactică și științifică la fel de complexă o constituie ansamblul de clădiri repartizate catedrei de Mecanizare a agriculturii, prevăzute cu instalații și dispozitive de ultimul tip, și un banc de probă pentru studierea și încercarea mașinilor. Festivitatea inaugurală la care au participat alături de studenții agronomi sute de colegi ai acestora din toate institutele clujene s-a desfășurat în prezența organelor locale de partid și de stat, a tovarășului acad. prof. Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului.

Studenții Institutului agronomic și ceilalți participanți la festivitatea inaugurală au trimis Comitetului Central al partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu personal, o telegramă în care își exprimă călduroasele sentimente de recunoștință pentru grija pe care conducerea partidului și statului o manifestă față de condițiile de pregătire și de viață ale studenților. Sperăm că o dată cu primirea acestor noi și moderne spații de învățămînt studenții agronomi din Cluj își vor ridica nivelul de pregătire, răsplătind în acest fel eforturile care se fac pentru ei.

Mihai MITEA
Cl. I. CHELEȘANU

RECURSUL DE LA DREPT SE RESPINGE

Către redacția revistei „Viața studențească"

„Ședința Comitetului U.T.C. al Facultății de drept din București, convocată imediat după apariția în nr. 8 al revistei „Viața studențească" a articolului intitulat „Procesul se judecă azi", a avut drept scop purtarea de discuții pe marginea acestui material și întocmirea răspunsului nostru pe care îl adresăm azi redacției".

(Poate ar fi fost mai interesant dacă aceste discuții s-ar fi purtat la timpul cuvenit, și nu pe marginea articolului, ci pe marginea cazului prezentat în articol, caz îndeajuns de grav pentru a justifica o ședință de comitet U.T.C.).

„...Din lectura articolului sus-menționat, însă, am considerat că unele afirmații la adresa noastră nu au de loc darul de a ne pune activitatea într-o lumină favorabilă (într-adevăr, autorul articolului nu a intenționat să elogieze activitatea dv. Ne bucurăm că ați observat aceasta), fiindcă se bazează pe un caz izolat. (Ce-ar fi ca secretarul comitetului U.T.C. și ceilalți membri ai comitetului să răsfoiască puțin dosarul cu sancțiuni care se află la secretariat, sau să-și amintească de unii colegi ai lor, judecați și condamnați penal sau achitați de tribunal, dar, evident, culpabili din punct de vedere moral ? Poate s-ar îngrijora și dînșii dacă ar raporta numărul de sancțiuni, sau numai pe cel de exmatriculări, la numărul studenților facultății).

„...În articol se pomenește despre „indiferența organizației U.T.C., care habar nu are de ce se întîmplă cu oamenii", făcîndu-se referiri la perioada din „ultimii patru-cinci ani"...

„...Aceeași lipsă de preocupare pe linie educativă e imputată și cadrelor noastre didactice". (Autorul articolului se încăpățînează să susțină această idee. E lucru sigur că nici un cadru didactic din facultate, inclusiv îndrumătorul anului IV din care încă face parte Sandu Dumitrescu, nu știa nimic despre acest caz la apariția articolului, aceasta la mai bine de o lună de la întîmplarea care l-a trimis pe eroul foiletonului pe banca acuzaților. Singurul care știa de cele petrecute era prodecanul facultății, lector Al. Negoiță, a cărui semnătură se află pe caracterizarea trimisă de facultate miliției. De fapt, chiar dacă unii ar fi știut despre cazul S.D., autorul articolului bagă mîna în foc că nici unul n-a mișcat un deget, fie pro, fie contra lui S.D. ; că nici unul n-a avut măcar curiozitatea... profesională de a vedea dosarul lui S.D. aflat la tribunal.

„...Nu ne putem declara de acord nici cu afirmația că în rezolvarea așa-numitelor „cazuri de morală"... „Organizația U.T.C., decanatul s-au dovedit incapabile să le rezolve concret, principial și uman în același timp", căci chiar umanismul reiese și din ceea ce ni se reproșează, ca fiind tocmai „cazuri... aplanate cu tact de conducerea facultății". Chiar și de aici se vede interesul nostru manifestat cu grijă și discernămînt față de toți studenții, căci în cazuri de abateri noi ne punem problema recuperării omului și nu a distrugerii sale totale". (Vă credem pe cuvînt. Totuși, cum puteți explica de ce pe listele cu sancțiuni apar cu regularitate aceleași nume ?)

Bazîndu-ne pe aceste paranteze, considerăm că recursul Comitetului U.T.C. al Facultății de drept este neîntemeiat, că e lipsit de spirit autocritic. Ne permitem să propunem comitetului și organizației U.T.C. din facultate ca adunarea generală din acest trimestru să aibă ca temă problema muncii educative duse cu uteciștii, a rezultatelor acestei munci, tocmai pentru a putea discuta pe larg unele din afirmațiile noastre. Redacția revistei „Viața studențească" ar accepta cu plăcere să participe la o astfel de adunare și s-o popularizeze. Așteptăm !

PULS

CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ ȘI INDUSTRIA

Comitetul U.T.C. și rectoratul Institutului politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej" din București au organizat un ciclu de conferințe pe tema „Cercetarea științifică în sprijinul industriei". Ideea a avut o largă audiență în rîndul studenților din toate facultățile institutului, care au participat în număr mare la prima dezbatere pe această temă, sub conducerea acad. prof. Elie Carafoli. Conferința a fost urmată de proiecția unui film francez despre cercetările pentru realizarea avionului franco-britanic „Concorde" și a altor construcții aero-spațiale.

Discuțiile și efervescența de idei stîrnite de această manifestare inițială pledează pentru preluarea frumoasei inițiative a politehniștilor și de către alte instituții universitare, bineînțeles cu adaptările de rigoare.

CONCURS... DE INIȚIATIVE LA BRAȘOV

La Casa de cultură a studenților s-a inițiat un curs de istoria literaturii universale. Cursul — care vine să completeze niște lacune ale învățămîntului nostru mediu — va avea trei cicluri : literatură antică, literatura secolului XIX și literatura modernă și contemporană. Prelegerile vor fi susținute de eminenți profesori universitari din Cluj, București și Brașov. Sînt organizate cicluri de simpozioane ce se întind pe mai mulți ani. Astfel cel intitulat : **„Pitorescul inedit al plaiurilor românești"** a fost început anul trecut și continuat cu brio în acest an cu temele : **„Tîrgul de fete de pe muntele Găina"**, **„Țara Moților"** etc. Ciclul închinat poeziei conține prelegeri atractive ca : **„Idealul unei umanități superioare în poezia eminesciană"**. Un ciclu inedit este și cel realizat în colaborare cu Casa educației sanitare : **„Moralitate, sexualitate, venerologie"**.

Casa de cultură întreține relații strînse cu Filarmonica din Brașov, care susține cu regularitate, bilunar, concerte-lecții pentru studenți.

★

Ținînd cont de profilul Facultății de industrializarea lemnului, s-a înființat un cerc care a devenit un curs facultativ la care nu se prea... absentează : cercul de mobilier și arhitectură interioară, de machete de mobilă și decorații. S-au realizat cinci garnituri de mobilă, creații originale, lucrări de sculptură în lemn, grafică și metaloplastie. Majoritatea garniturilor sînt lucrate în stil popular și au un farmec deosebit. Cine știe... Poate în curînd vom avea creatori de mobilă cu mai multă fantezie...

★

Multe ar mai fi de spus. Cercul de inițiere în studiul instrumentelor de suflat, formații artistice cu o activitate foarte bogată etc., etc. Important este că toate acestea s-au realizat și se realizează la propunerea studenților. Numai la ultimul sondaj efectuat la sfîrșitul semestrului trecut au răspuns mulți, foarte mulți studenți, ceea ce arată că ei sînt preocupați de activitatea casei de cultură. Iar programul pentru semestrul în curs s-a făcut în funcție de rezultatele sondajului...

Cristian MIHAILESCU

ÎNTÎLNIRI MAI MULT DECÎT UTILE

Încă o idee valoroasă aplicată cu succes în practică de Comitetul U.T.C. al I.P.G.G. În colaborare cu decanatele facultăților s-au organizat întîlniri periodice între studenți și profesori. La nivelul anilor de studii, mentorii și discipolii lor se reunesc într-un cadru intim, plăcut, cunoscîndu-se și sub alte aspecte decît cele strict didactice. Salutăm această inițiativă datorită căreia vor putea fi valorificate în întregime multiplele valențe ale relației profesor-student, se vor putea manifesta mai intens influențele profesorilor asupra emulilor. Consemnăm, de asemenea, caracterul profund educativ al acestor reuniuni, a căror experiență mai mult decît utilă ar trebui preluată de toate institutele de învățămînt superior.

O. PAVEL

VAN GOGH — PASIUNE A POLITEHNIȘTILOR

La propunerea studenților, șeful catedrei de limba franceză de la Politehnica bucureșteană, lector dr. George Hanganu, a inițiat un curs facultativ de istoria picturii universale. Viața și opera lui Vincent Van Gogh au format obiectul primei expuneri, care a fost însoțită de prezentarea cîtorva dintre cele mai reprezentative tablouri ale pictorului, precum și a unui film despre opera acestuia. Semnificativ e că încă de la început această manifestare a fost primită cu atîta interes încît locurile sălii unde s-a desfășurat s-au dovedit insuficiente, ceea ce constituie o atestare a valorii acestei inițiative.

V. GEORGE

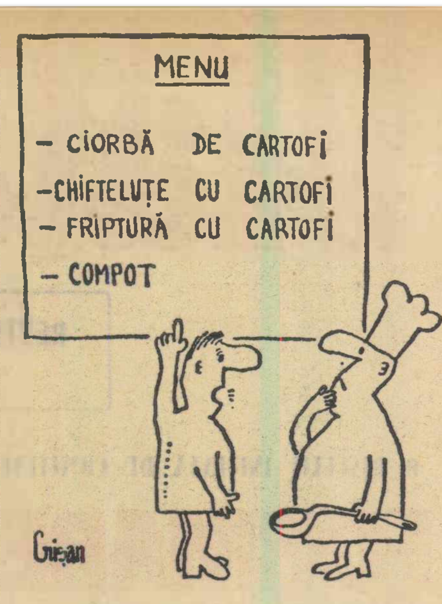
O PROPUNERE CONSTRUCTIVĂ LA CONSTRUCȚII

La una dintre sesiunile științifice studențești desfășurate la Facultatea de construcții civile, cîțiva dintre studenții anului V au reclamat necesitatea informării studenților cu ultimele cuceriri teoretice ale calculului operațional. Cîteva zile după aceea ei au și înaintat decanatului propunerea ca în viitorul an universitar să fie introdus în programa de învățămînt un curs facultativ de calcul operațional. Conducerea facultății a răspuns prompt acestei inițiative și începînd din primul semestru al anului universitar 1968—69 studenții anului V din Facultatea de construcții civile vor putea frecventa un curs de teoria grafelor (facultativ), precum și un curs special de calcul operațional.

P.S. Anunțăm cu acest prilej pe cititorii noștri studenți că redacția va saluta cu entuziasm asemenea inițiative. Mai sînt ?

ÎN ATENȚIA CITITORILOR

Pînă la 26 martie se pot face abonamente la revista noastră pe trimestrul următor. Costul unui abonament (13 numere) este de 6,50 lei.

— COMPOTUL E TOT DE CARTOFI ?

Și totuși sînt și fete care meditează... Își fac complexe, se frămîntă, dar și aici sînt unele diferențe. Marilena, de pildă, nu înțelege de ce nu se mai împacă bine cu Bil. N-a venit la întîlnire Delia nu înțelege integrarea în sens Riemann. Doina se delectează cu niște hidrocarburi aromatice, iar Gabi îl citește pe Hertzen.

Îmi place deseori să stau în sala de lectură și să privesc în jurul meu. Sînt fete drăguțe. Lîngă mine, o blondă cu ochii verzi, ochi rimelați și creionați cu verde. Și cît de bine i-ar sta fără aceste artificii ! Vine cineva și o cheamă. A dispărut repede. Curios, nu-i rețin figura. Văd doar ochii verzi. Și rimelul...

★

Discutam cu un coleg, evident despre desen tehnologic. Din întîmplare a zărit în mapa mea „Tinerețea lui Brâncuși" : de-abia o cumpărasem. A făcut ochii mari : „Cum, te ocupi cu așa ceva ?"

★

Mi-am îmbogățit bagajul de cunoștințe. În ultimul timp am descoperit multe ; băieții noștri se împart în două : „rafinații" și ceilalți. Primii sînt cei care cunosc toate barurile și restaurantele bucureștene, fumează țigări străine și se îmbracă după ultima modă. Ceilalți sînt „modeștii" — care preferă „Caracterele" lui La Bruyere unui pachet „Hobby".

confidențe

★

Nu înțeleg de ce unele fete își petrec sîmbăta la dans. Nu-și fac niciodată alt program. În virtutea inerției probabil. Dar sînt spectacole bune, sînt filme bune, expoziții, cărți bune... Nu cumva cultura se formează într-o sală de dans?

★

Îmi plac foarte mult oamenii tăcuți. Unii tac din prea multă timiditate. Alții sînt foarte interiorizați, caută să-și rezolve singuri complexele sufletești. În aparență sînt tăcuți. De fapt am constatat că vorbesc foarte mult. Dar e un dialog cu propria lor persoană — un dialog interior. Încerc să-i cunosc, deși nu-i ușor. Surprizele sînt evidente. Felicia se gîndește la proiect, Nely încearcă să-și împartă timpul între Politehnică, muzică și sport, Violeta scrie poezii, iar Cristi e îndrăgostită de film ; are idei foarte interesante.

G. VALERIA

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef : NICULAE STOIAN

Prof. univ. JEAN LIVESCU — adjunct al ministrului învățămîntului ; acad. prof. GHEORGHE MIHOC ; acad. prof. N. PETRULIAN ; acad. prof. N. TEODORESCU ; conf. univ. CORNEL PACOSTE ; EMIL GHIȚULESCU ; NICOLETA TOIA — studentă ; PETRE POSTOLACHE ; ADRIAN DOHOTARU — redactor-șef adjunct ; GHEORGHE MITROI — secretar general de redacție ; FRED MAHLER.

Prezentarea grafică : Tiberiu PETRESCU

Redacția : Str. Brezoianu, 13
Telefon : 14 02 15
Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", București

convorbiri

lupta cu nevăzutul

— Un român în Africa, iată un titlu care ar fi fost demn de o carte de senzație la începutul secolului. Ați vrea să ne spuneți cîteva cuvinte pe marginea lui ?

— Prima observație care trebuie făcută este legată de lipsa de senzațional a unui asemenea titlu în prezent. O serie de medici români — mă gîndesc doar la acest domeniu pe care-l cunosc mai bine — nu numai că au fost în țările Africii în ultimii ani (prof. G. Lupașcu și E. Ungureanu), dar exercitîndu-și acolo nobila profesiune au lăsat amprente adînci în stima localnicilor. În Guineea, ținta principală a călătoriei mele, România este cunoscută și stimată și datorită medicilor noștri care lucrează acolo (pe baza unui acord de asistență medicală). Nu voi exagera spunînd că doctorii români sînt cei mai apreciați, că dr. Mihăilciu, chirurg, este considerat un făcător de minuni, că pediatrul Mircea Ionescu este căutat de populație de la mari depărtări. Alții, întorși deja în țară, ca Stăncescu, Roșca, Ionescu, au lăsat impresii puternice și excelente. Toate acestea se adaugă la prestigiul și interesul de care politica noastră externă se bucură în ultimii ani, acolo ca și în Europa.

În ceea ce mă privește, am fost trimis de O.M.S. pentru a studia în Guineea o epidemie de poliomielită, precum și pentru alte probleme de virusologie. Cu această ocazie am recoltat un material bogat de studiu pentru a putea stabili tipul de virus, vaccinul care trebuie administrat etc. La biroul regional pentru Africa al O.M.S. cu sediul la Brazaville am participat la discuții fructuoase din care unele și despre învățămîntul medical, în care cu bucurie am constatat că se preconizează dezvoltarea cu precădere a învățămîntului preclinic, pentru ca, mai tîrziu, în ultimii 3—5 ani, să se diversifice pe multe ramuri de specializare (clinice și de laborator), poziție care corespunde întrutotul părerilor mele.

— Pentru că am ajuns la probleme studențești, și pentru că sînteți cunoscut ca un pasionat profesor, permiteți-ne o întrebare oarecum indiscretă : dacă ați fi vreodată obligat să optați pentru una din laturile muncii dv., ați alege cercetarea sau catedra ?

— În sinea mea am optat de nenumărate ori. A fi profesor este meseria mea de bază și, aș zice, de inimă. Am ținut întotdeauna mai mult decît la orice altceva la legătura dintre bănci și catedră, la fluidul de comunicare dintre mine și studenți. Îmi gîndesc cursul din punctul lor de vedere, important este ceea ce este util viitorilor medici și uneori, în numele acestei necesități, am călcat regulile adesea rigide ale programei. Se recomanda, și încă se recomandă, facerea apelului la toate orele de curs, dar procedeul mi se pare anacron, pentru că pe mine, ca profesor, nu mă interesează prezența fizică, ci cea sufletească a studenților mei. Eu vreau să-i atrag, să-i apropii de specialitatea mea, să le insinuez propria mea dragoste pentru ea, nu să-i oblig să o îngurgiteze în silă. Un învățămînt superior cu frecvență facultativă — o spun de nenumărați ani, și nu numai eu — ar da rezultate net superioare celor actuale. S-ar realiza nu numai creșterea interesului studenților pentru cursurile supuse liberei lor alegeri, dar s-ar ridica și nivelul cursurilor, obligate să intre astfel în concurență, într-un proces de selecție, determinat de interesul studenților în primul rînd.

— Cum vi se par studenții dv. în comparație cu colegii dv. din timpul cînd erați student ? Vedeți deosebiri mari ?

— Deosebirile există în avantajul studenților de azi. Sînt serioși, interesați, pasionați chiar, **dar** — și spun acest dar ca pe un semnal de alarmă — sînt foarte obosiți, sînt supraîncărcați. În general învățămîntul medical ar trebui restructurat (și problema este valabilă pe tot globul), reprofilat printr-o specializare în care disciplinele să nu piardă din importanță, dar accentul să cadă mai nuanțat, diferit pentru viitorii specialiști în domeniile laboratorului, clinicii medicale, clinicii chirurgicale, organizării sanitare etc. Sigur că pentru un chirurg nu e nevoie de 30 de ore de inframicrobiologie, dar un om de laborator are nevoie chiar de mai multe, în schimb nu-i sînt necesare toate specialitățile chirurgicale pe care totuși este obligat să le învețe în același volum ca și viitorii chirurgi. Desigur, studenții de azi au avantajul manualelor, dar din cauza supraîncărcării și a oboselii continue ei ajung să se mărginească la aceste manuale, nu întotdeauna excelente, să renunțe la cercetarea diverselor surse. În București oboseala studenților în medicină este accentuată și de dispersarea clinicilor și a laboratoarelor. În curînd, sper, această situație va fi de domeniul trecutului. S-au obținut deja fonduri pentru construirea unui mare complex de facultăți cu clinicile respective în jur, așa cum există de mulți ani la Cluj.

— Gîndindu-vă la viața noastră universitară și la studenții pe care îi cunoașteți, credeți că aceștia ar trebui să fie nemulțumiți de ceva ?

— Două dintre îndreptățitele motive de nemulțumire studențească le-am și amintit : frecvența obligatorie și supraîncărcarea. Mai nemulțumesc existența unor cursuri slabe și comoda obișnuință a profesorilor de a și le citi. Un curs citit și nu expus pierde enorm în

Institutul de la începutul cartierului Balta Albă, edificiu modern și recent pentru tînăra școală de inframicrobiologie românească, poartă încă în laboratoare și cabinete, pe coridoare și în amfiteatre urmele personalității lui Ștefan Nicolau. Alături de portretul din perete, numele îi este pronunțat cu emoția că ar putea fi, poate, auzit chiar de el. În acest cadru, întrebările noastre s-au adresat în mod firesc continuatorului direct al savantului, profesorului **NICOLAE CAJAL**, directorul de azi al institutului. De curînd întors dintr-o călătorie în țările Africii, unde fusese din partea Organizației Mondiale a Sănătății, discuția noastră a pornit de la impresiile asupra exoticului voiaj.

fața unui auditoriu de tineri care se vor captați nu numai prin literă, dar și prin privire și gest. Un curs, chiar bun, dar mereu același, citit în fiecare an, neschimbat, slăbește interesul aulei. Studenții își iubesc profesorii care sînt în același timp savanți și oratori, pe cei care știu să transforme catedra în tribună. Exemplul tuturor marilor profesori se înscrie pe această linie. Mă gîndesc la marele meu maestru, regretatul profesor Nicolau, la profesorii Zotta, Lupu și alții

— Am observat — și faptul este de natură să surprindă — că studenții mediciniști au un nivel de cultură generală mult mai ridicat decît cei de la alte facultăți cu profil neartistic, o mai largă informare și în același timp o mai reală disponibilitate față de arte. S-ar putea să greșesc, să fie vorba doar de o impresie, dar, dacă ea corespunde realității, care credeți că e explicația acestei tendințe, pe care aș îndrăzni s-o numesc renascentistă, în dezvoltarea unor intelectuali de formație strictă și în plus supraîncărcați de obligații profesionale ?

— Există în cultura omenirii nenumărați scriitori medici. Exemplele sînt prea celebre pentru a mai putea fi amintite. Există cercuri de pictură ale medicilor, există în București o filarmonică a medicilor, la Paris se organizează periodic un salon internațional de pictură a medicilor. (Dr. Al. Lungu din București este laureat al acestui salon). Toate acestea nu sînt doar accidente și ele nu sînt prezente decît în măsură cu mult mai mică în alte profesiuni. Explicația cred eu că este de natură dublă și în același timp contradictorie, dar cu atît mai tulburătoare. Doctorul își trăiește viața și-și exercită profesiunea în mijlocul suferinței omenești acute. El, pe de o parte, simte nevoia să se apropie cît mai mult de omul care este în același timp și terenul muncii sale, și semenul său, să-l cunoască mai bine, mai adînc, pentru a-l putea ajuta. În acest proces, arta, cu sondele ei inefabile, este un mijloc de cunoaștere complicat și sensibil. Pe de altă parte, trăirea continuă în mijlocul suferinței naște reacția de evadare, de ieșire în nedureros, și din nou arta este cea care poate fi pămînt ireal și odihnitor.

— Într-un roman de Wells pămîntul este cucerit de marțienii posesori ai unei invincibile tehnici, dar în liniștea de după victorie invadatorii mor unul după altul uciși de microbi a căror existență n-o bănuiseră și pentru care nu erau pregătiți. Pămîntenii și-au dobîndit dreptul de stăpînire a planetei prin mileniile de suferință și de lupte cu bolile, încheie autorul. Mă adresez specialistului în inframicrobiologie care sînteți : credeți că în decursul acestor milenii de luptă împotriva microbilor organismul omenesc s-a întărit ? Omul secolului 20 este, fizic, mai rezistent decît omul cavernelor ?

— Fără îndoială, organismul omenesc s-a întărit în decursul timpului. Un puternic argument în acest sens este și creșterea vîrstei medii. Ați putea să-mi replicați că această prelungire a vieții este o dovadă a descoperirilor umane și a luptei științifice, ceea ce e adevărat în mare măsură, dar totodată din istoricul unor boli reiese clar și diminuarea importanței lor în prezent. Maladii fatale în trecut și-au pierdut treptat din dramatism, devenind din ce în ce mai benigne și nu tocirea patogenității germenilor este cauza, ci creșterea rezistenței organismului omenesc față de ele. Un timp, bolile au călit trupurile pe care n-au reușit să le învingă și aceste trupuri și-au transmis ereditar rezistența. Sînt convins că acest proces continuă să se desfășoare, și în continuarea evoluției sale organimul uman se va întări și în mod natural, nu numai datorită mijloacelor pe care știința i le pune la dispoziție.

— Să presupunem că dacă, prin absurd, trupul omenesc n-ar intra în nici un fel de relații cu mediul, el ar putea exista mult mai mult și, poate, în eternitate. Din acest mediu sine qua non, ce credeți că a periclitat într-o mai mare măsură existența speciei umane în decursul timpului : marile cataclisme, fiarele înspăimîntătoare, dezastrele spectaculoase sau microbii, inframicroorganismele, invizibilii dușmani ?

— Microorganismele și inframicroorganismele. În concepția lui Ștefan S. Nicolau, pe care noi, elevii săi, o împărtășim, foarte multe boli socotite neinfecțioase, ca infarctul de miocard, diabetul, sînt de natură inframicrobiană. Cancerul este cu siguranță tot o boală de origină virotică ; descoperirile viitorului apropiat vor dovedi această ipoteză. Sînt convins că în milenara istorie, micro și inframicroorganismele au reprezentat cel mai serios dintre pericolele pe care omenirea le-a avut de înfruntat. Un pericol pe care, sînt de asemenea convins, în cele din urmă îl va înfrînge. Poate că în condiții de sterilitate bacteriologică omul ar trăi mai mult. Experiențele făcute pe animale de laborator au dovedit o prelungire a ciclului vital, dar este vorba de o viabilitate numai în condiții de perfectă sterilitate, pentru că exemplarele astfel crescute sînt mult mai sensibile la infecțiile cu bacterii și virusuri. Scoase din mediul artificial creat, aceste animale pier asemenea marțienilor lui Wells despre care vorbeați. Dictonul francez „les petites maladies entretiennent la santé" este perfect valabil. Oamenii nu trebuie să-și creeze condiții artificiale de viață, ei vor lupta și se vor adapta în continuare mediului natural din ce în ce mai confortabil, iar cu ajutorul oamenilor de știință armele de luptă antiinfecțioasă vor fi din ce în ce mai perfecte, mai multe, valabile pentru majoritatea infecțiilor microbiene, inframicrobiene și parazitare. Mă refer în primul rînd la vaccinuri și apoi la substanțe chimioterapice. Inframicrobii, cărora se datorează și un mare procent din bolile cardio-vasculare, ca și cancerul, vor fi rînd pe rînd înfrînți și atunci — și sper că nu peste mult timp — pragul vîrstei medii a omului se va împinge mult. Vîrsta biologică viitoare va ajunge în scurt timp ca medie la 100 de ani, aceasta o dovedește și creșterea vertiginoasă de pînă acum. În România de dinaintea războiului, vîrsta medie a omului era 42 de ani, astăzi ea este 65. În ceea ce privește viitorul, biologic, al omenirii, sînt optimist și sînt convins că inframicrobiologii au un rol foarte important în acest sens.

...Ieșind, privim din stradă clădirea cu geamuri mari și culori deschise și, în mijlocul aglomerației de mașini și al zarvei orașului, Institutul de inframicrobiologie pare, simbolic aproape, o citadelă a înverșunatei lupte împotriva nenumăraților și nevăzuților dușmani, a luptei încleștate de care depinde destinul biologic al omenirii.

Ana BLANDIANA

discuții

A TRĂI AUTENTIC

STUDENȚIA — O STARE DE SPIRIT...

Trăim într-o lume dinamizată de uluitoare descoperiri ale științei și tehnicii, o lume în care interferența problemelor din cele mai diferite domenii se proiectează imperios în configurarea tînărului intelectual. Este studenția doar un preludiu al intelectualității ? Problemele mari ale timpului nostru se înscriu printre coordonatele active ale vieții studențești ? Discuțiile noastre evidențiază doar cîteva dintre rezolvările acestor probleme, propuse de studenții T. Smoleanu (A.S.E.), Gh. Vîlcu (Institutul politehnic București), M. Dumitrescu (Limba și literatura română), L. Dumitrache (I.M.F.), V. Ionesii (I.P.G.G.). Se înscriu alături păreri privind modul de a discuta al unui tineret cu probleme mereu mari și mereu altele, mai complexe, de la care gîndul poate porni în prefigurarea satisfacțiilor viitoare.

— De ce întrebările să se rostească șoptit, sau—să nu se rostească ?! Trăim, firesc, între colegi și colege — mulți dintre ei prieteni — descoperim într-o zi că unul dintre noi are o personalitate deplin conturată — e mult. Că despre un altul nu putem spune nimic sau aproape nimic — e și mai mult. Mai mult și mai rău. Nu ne-am simțit niciodată obligați să stabilim, apoi să formulăm natura relațiilor care, orice s-ar spune, obligă pe fiecare dintre noi. Vorbim despre noi și-i ascultăm pe cei care vorbesc despre noi. E bine ? E mult ?

— Pentru a putea vorbi, ancorat în autenticitate, despre problemele studenților, nu există decît o singură cale : a te cunoaște, descoperind în tine puncte comune tuturor aspectelor activității studențești.

— Și totuși, lipsiți de simț de observație propriu și de o experiență directă, trăită nemijlocit, unii nu reușesc să dea răspunsuri unor probleme esențiale — ale epocii, ale tinereții noastre — de pe o poziție a lor. Și atunci — ori cultivă cu predilecție discuții așa-zis ușoare...

— Care-și au, totuși, rostul lor...

— ... ori se complac în a reproduce lucruri „prinse după ureche" de la alții, toate acestea încadrate într-o goană după frapant, după senzațional.

— Sau, în alte cazuri, îi place omului să se asculte... vorbind : la o ședință a unui cenaclu literar, în contextul unor dezbateri privind poezii anterior citite, cineva a luat cuvîntul, a spus niște lucruri pe care nu le-a susținut cu nici un fel de argumente, deși erau... discutabile. Încîntat de sine, omul s-a așezat și n-a mai fost o clipă atent la ceea ce se vorbea. Cei care i-au adresat invitația să-și susțină părerile n-au avut nici măcar satisfacția înregistrării spuselor lor, a unui gest de atitudine — omul venise să se admire și atît.

— Nimeni nu poate pretinde, fără a se supune ridicolului, că e posesor al unui adevăr absolut — fapt care ne scutește de la sine de comentarii. Pentru a putea fi susținută, o opinie trebuie ca mai întîi să existe... Mai cred că există o relație între natura discuției și cea a opiniilor exprimate în cadrul ei.

— Lucrurile astea nu se învață — se intuiesc, diferite de la caz la caz. Și, de fiecare dată, opinia celor care te înconjoară are un cuvînt greu de spus în formarea ta ca membru al societății.

— Discuțiile cu colegele mele, faptul că m-au ajutat să le cunosc m-au scăpat de o teamă cîndva frecventă în prezența fetelor — de ce n-aș recunoaște : nu știam cum trebuie să mă port cu ele, de aceea preferam să rămîn singur. Da, am spus „nu știam să mă port", o afirm cu certitudinea celui care acum poate „da lecții". Deci — consider că cel mai bun mijloc pentru încadrarea într-un mod onorabil de comportare — mod care cuprinde și capacitatea de a susține o discuție — e să observi atitudinea celor din jur, să înveți ceea ce consideri că ai de învățat și să-ți impui să te detașezi de exemplul celor surprinși în situații de loc plăcute.

A TRĂI AUTENTIC

— Sună ca o invitație, o invitație căreia îi poate face față mai ales tinerețea, cea care ar trebui să ne caracterizeze fiecare gest. Nu-i imposibil, nici măcar greu de realizat o atmosferă care să stimuleze : discuțiile — cele purtate sub semnul deplinei obiectivități și conduse de seriozitate — suportă un material de viață foarte divers, un conținut problematic dens, care-ți impune eforturi nu prea mari pentru a-l putea stăpîni. Se vorbea de rapiditatea mijloacelor de informare — nu reușește, totuși, să te pună la curent cu noutățile de ultimă oră, chiar fiind vorba de domeniul în care te specializezi — există o lăcomie de autenticitate, o sete de adevăr pe care timpul, mult discutatul timp de reflecție, n-o poate satisface în întregime și, în acest caz, discuția purtată cu un coleg care a înaintat mai mult decît tine într-o anumită direcție — a cercetat, a citit — nu poate decît să-ți folosească — desigur, numai atunci cînd izvoarele informației oferite sînt sigure. Nu cred că există o problemă a „spațiului de discuție" — fiecare institut are un club, la nivelul centrului universitar găsești în orice clipă un loc unde „să te așezi" și „să stai de vorbă" — important e să ai ce discuta, să pleci îmbogățit din orice astfel de dispută. Cine n-are să-ți amintească de nopțile „albite" cu probleme dezbătute, în ciuda somnului, pînă dimineața ?

...Izvoarele urcă din vremuri către noi, aduse și supuse de acea sete care e dorința de a asculta, de a ști, de a răspunde. De a trăi autentic, ancorat în cele mai importante discuții ale timpului tău.

Lucian BALCAN

REPARTIZAREA ABSOLVENȚILOR - DIN NOU ÎN ATENȚIE!

Ancheta și sugestiile privind repartizarea absolvenților din acest an, publicate în numărul trecut al revistei, au avut, cum ne și așteptam, o rezonanță largă nu numai în rîndurile studenților din anii V și VI, ci și ale absolvenților din alți ani, precum la factorii care se ocupă de rezolvarea problemelor complexe pe care le implică această acțiune. A consemna cîteva din aceste ecouri constituie de aceea pentru noi o îndatorire față de opinia publică, un accent în plus pe care îl punem pe aspectele semnalate forurilor chemate să ia măsurile corespunzătoare (Ministerul Învățămîntului, conducerile institutelor de învățămînt superior, organizațiile de tineret).

ABSOLVENȚI, DAR NU ABSOLVIȚI DE RĂSPUNDEREA FAȚĂ DE SOCIETATE

Salutînd seriozitatea spiritului în care pledăm să se întreprindă repartizarea absolvenților, mai mulți hunedoreni ne semnalează și cîteva aspecte de loc lăudabile pentru felul cum înțeleg unii tineri ingineri să-și exercite profesia aleasă :

Unii absolvenți ai institutelor politehnice din întreaga țară și-au făcut o tradiție din a refuza în mare număr postul oferit la Hunedoara, oraș industrial care-și cere în fiecare an drepturile la cadre specializate. De cîtiva ani aici s-a încetățenit obiceiul ca reprezentanții conducerii Combinatului siderurgic să discute în parte cu fiecare tînăr inginer repartizat în întreprindere, să-i cunoască preferințele și, de comun acord cu acesta, să-l repartizeze într-o anume secție. În aceeași zi inginerul, chimistul sau fizicianul necăsătorit își primește garsoniera, iar cel căsătorit apartamentul. Înainte de a cunoaște aceste condiții, pe bună dreptate invidiate de alte categorii de absolvenți, un mare număr de ingineri refuză postul mai întîi în fața comisiei guvernamentale, pentru ca mai tîrziu un alt procent să nu se prezinte la post, ori să-l părăsească după cîteva luni. Motivul principal invocat : Hunedoara e... prea departe de București. Așa se face că începînd din 1960 și pînă acum Serviciul personal al Combinatului siderurgic a fost nevoit să întocmească o situație pe care o reproducem pentru uzul Ministerului Învățămîntului și al conducerilor institutelor tehnice :

Anul	Absolvenți repartiz.	Absolvenți prezentați	Absolvenți neprezentați	Absolvenți plecați după 1—10 luni	Absolvenți rămași în Combinat
1960	46	46	—	39	7
1961	37	21	16	13	8
1962	26	22	4	11	11
1963	28	18	10	9	9
1964	44	21	23	7	14
1965	101	55	46	8	47
1966	47	22	29	1	21
1967	82	33	49	4	29
Total	411	438	173	92	146

Este, așadar, lesne de înțeles nemulțumirea conducerii Combinatului siderurgic din Hunedoara, care se vede silită să-și schimbe personalul tehnic (ne referim la inginerii tineri) după bunul plac al unui procent din rîndul acestuia, în care se includ și cîțiva dintre cei mai „proaspeți" membri ai promoției 1967 a Institutului politehnic din București : Antoniu Stănescu, Nicolae Pop, Ioan Truță, Teodor Bratu, Romulus Vasile.

Ion Ardeleanu, șeful Serviciului personal al C.S.H., adaugă și alte exemple : „Cred că în primul rînd este de vină educația insuficientă pe care au primit-o acești tineri în organizația U.T.C. și în facultatea din care au făcut parte. Altfel nu-mi explic cum pînă și tineri trimiși de noi la facultate, cum sînt Teodor Velișcu, absolvent al Institutului politehnic din Iași, sau Andrei Humm, Aurel Corpaci și Florea Strugani, absolvenți ai Institutului politehnic din București, să consimtă în vara trecută a fi repartizați în alt centru decît Hunedoara, ba chiar să și ceară aceasta.

Ing. Andrei Sîntimbreanu, absolvent din promoția 1966 a Institutului politehnic din Timișoara : „Eu vreau să spun că avem în combinat și ingineri care n-au plecat de la noi, în ciuda unor condiții mai avantajoase oferite în alte părți. Nu mă refer la mine, ci la un coleg absolvent la București. E căsătorit cu o absolventă a Conservatorului din București, cu care are un băiețel, Oreste, de 4 luni, și ambii se simt foarte bine în Hunedoara. El se numește Viorel Panaitescu. Cînd i s-a propus să plece la București, a refuzat. Cred că e vorba de ținuta etică a inginerului, pe care mulți o neglijează. De altfel, ar trebui să discutați despre ținuta etică a absolventului în general. Dorul acesta de „călătorie" cînd ai condiții bune de muncă și de viață într-un anumit sector de activitate, trebuie neapărat stăvilit."

CE AR MAI TREBUI SĂ PRECIZEZE NOUL REGULAMENT

Conf. dr. Gheorghe D. Bistriceanu, decanul Facultății de finanțe, A.S.E. : Am făcut parte în mai multe rînduri din comisia de repartizare a absolvenților și în această calitate am avut prilejul să observ și să reflectez mai mult asupra unor probleme pe care le ridică repartizarea în producție. Cred că singurul criteriu obiectiv, dacă repartizarea nu se face de către o comisie pe țară, este media cu care absolventul a încheiat studiile. Lucrul acesta e menit că stimuleze și mai mult pe studenți în munca de pregătire. Consider, de asemenea, că nu putem neglija situația civilă a absolvenților (căsătoriți, cu copii, părinți bolnavi care trebuie îngrijiți etc.). Nu împărtășesc punctul de vedere al repartizării absolvenților pe anumite posturi din unele orașe în funcție de buletinul de identitate și de faptul că au spațiul asigurat în aceste localități. Un asemenea criteriu de repartizare a absolvenților nu face decît să demoralizeze pe studenți la învățătură.

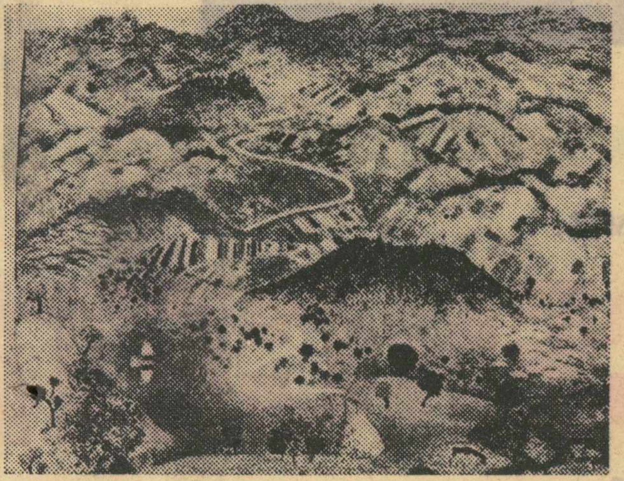
Una dintre cele mai mari dificultăți pe care am întîmpinat-o lucrînd în comisia de repartizare a fost aceea că am avut un număr de locuri egal cu al absolvenților. Este foarte greu să satisfaci corespunzător cererile și nevoile sociale ale absolvenților în aceste condiții. De aceea, găsesc necesar să se comunice facultăților un număr de locuri mai mare față de numărul absolvenților (cu cel puțin 30—50%).

De asemenea, nu este de ajuns de clar reglementată procedura pe care s-o urmeze absolventul în situațiile în care prezentîndu-se la locul de muncă acesta este ocupat (ceea ce s-a întîmplat în unele cazuri după efectuarea stagiului militar) sau nu este primit (în aceste condiții i se dă negația), cine îi poate elibera motivat, în asemenea cazuri, o nouă repartiție. De aici și o observație, privitoare la creșterea atenției de care sînt datoare conducerile unităților beneficiare față de tinerii pe care ele însele i-au solicitat. Nu lipsite de interes ar fi și nuanțările în sistemul de salarizare a absolvenților, întrucît, de exemplu, cei repartizați în învățămîntul superior sau în cercetare — deși apreciați ca cei mai buni — sînt salarizați mai slab decît colegii lor din producție.

NOU VAL?

Un eveniment la Dalles: prima mare expoziţie a Cenaclului Tineretului a U.A.P. Bucureşti. 126 de artişti expun pictură, sculptură şi grafică. Noutatea şi valoarea expoziţiei constau nu în vîrsta sensibil apropiată a expozanţilor, cît în diversitatea explozivă şi

pasionată a lucrărilor. Rar s-a văzut la noi o atît de masivă desfăşurare de ambiţii artistice. Un dublu act de curaj şi adevăr: al U.A.P. şi Comitetului de Stat pentru Cultură şi Artă şi al artiştilor înşişi, deoarece criteriul prim nu a fost tinereţea, cum s-ar părea la prima vedere, ci calitatea. În ceea ce priveşte selecţia lucrărilor s-a continuat o experienţă încercată anul trecut într-un pavilion de la Herăstrău: autoselecţia. Juriul a intervenit rar, deschis şi amical. De altfel juriul e compus din conducătorii cenaclului, pictori şi critici tineri care au sprijinit întotdeauna pe membrii cenaclului.

Cum a remarcat la vernisaj criticul Ion Frunzetti, expoziţia face cel mai hotărît pas în sincronizarea artei româneşti contemporane cu tendinţele cele mai ferme ale artei continentului.

Indicele de calitate îl dau artişti foarte personali, cum sînt sculptorul Gheorghe Apostu şi pictorul Viorel Mărgineanu, ale căror lucrări au făcut excelentă impresie în străinătate.

Sculpturile lui Apostu sînt lucrul unui gînditor sever, cu gust pentru forma grea şi sănătoasă a sculpturii ţărăneşti. El se detaşează net în expoziţie prin viziune. Sculptura celorlalţi e operă mică, adesea cu delicii artizanale şi nu poate concura pictura. Situaţia e probabil urmarea faptului că o statuie reclamă un loc dinainte ştiut şi comenzile nu i-au tulburat decît pe cîţiva, întîmplător.

Maria Cocea prezintă un portret de o zvelteţe inocentă, zis „al lui Vodă", un bust de adolescent deşirat cu atribute voievodale. Ironie cuceritoare şi meşteşug convingător. Adevărul este că sculptura se cam pierde în sălile vaste şi fiind foarte multe lucrări mici ar fi trebuit încercată o altă formulă, eventual un spaţiu numai pentru sculptură.

Pictură expun artişti cunoscuţi din expoziţiile republicane sau interregionale, unii prezenţi permanent în acestea, alţii în ultima vreme. Sînt şi tineri la prima apariţie în marele public, cum ar fi bunăoară cîţiva studenţi din anul VI de la Arte plastice.

Viorel Mărgineanu are o personalitate clară. Expune un singur tablou, un peisaj cu munţi mărunţi, clătiţi de un aer pufos foarte românesc. Tabloul face bună vecinătate cu cele ale lui Grigore Ion, mai cu seamă „Bucuria vieţii", de o candoare tonică, împlinită.

Cîţiva pictori şi prieteni sînt aproape o **grupare**: Horia Bernea, Barbu Niţescu, Mircea Milcovici, Şerban Epure, Paul Neagu, Maria Meşter-Zamfirescu, Dan Dumitrescu. Au avut sau vor avea curînd **personale** la Ateneul tineretului (o sală de expoziţie care trebuie popularizată în egală măsură cu cele centrale, poate chiar mai bine. E curios cum critica a ignorat tocmai expoziţiile preţioase, şi nu numai din ultimele luni).

Bernea face pictură abstractă în culoare fragedă şi crispată. Trei tablouri violente şi triumfătoare. Mircea Milcovici încearcă prin titluri insolite să brusckeze substanţa operei sale absolut lirică, de o greutate unduioasă. Culorile se compun dulce în spaţii pierdute pînă la un infinit neaşezat şi straniu. Barbu Niţescu atinge pînza cu respect şi teamă. Cauza e dorinţa epuizantă de sinceritate.

O extrem de bravă cunoaştere a meseriei dovedesc Constantin Albanei şi Toma Roată. Aş spune mai bine un tehnicism acuzat aproape de manieră. E punctul sensibil şi al altor tablouri. Mihai Bandac şi-a aşezat cu multă grijă cele trei pînze. Astfel, cele două din părţi, cochetînd cu cultura, capătă un sens prin tabloul din mijloc, un refren industrial impunător, în forţă. Viziune în mare parte personală au Constantinescu Gabriel, Duda Voivozeanu, Dana Şufană, deşi lucrările par sugestia a ceea ce ar fi altele încă neexpuse.

Grafică expun pictorii şi sculptorii, dar şi cîţiva graficieni activi, cum sînt Socoliuc Vasile. Drăguşin Nicolae, Ionescu Adrian Andrei.

Pentru eficacitatea dialogului cu publicul sugerăm organizarea unor întîlniri în expoziţie (artişti-public), dat fiind caracterul foarte dificil al unor lucrări. Credem că acţiuni de acest fel trebuie să devină una din legile de bază ale regulamentului cenaclului şi al Uniunii artiştilor plastici Îmbunătăţirea sistemului de selecţie, asigurarea periodicităţii expoziţiei, eventual imediat după cele regionale, sînt condiţiile unui început real şi deosebit de preţios.

Tudor OCTAVIAN

Reproduceri după tablourile lui Grigore Ion şi Viorel Mărgineanu

Premiu pentru fidelitate

Vom asista în această primăvară la un impresionant festival de artă studenţească. În cursul lunii aprilie, primele patru centre universitare ale ţării îşi vor trece ştafeta epicentrului acestei iniţiative, care ar putea avea ambiţia unei mişcări seismice de bun augur în mişcarea artistică studenţească de amatori. La Timişoara (6—7 aprilie) festivalul filmului amator studenţesc; la Cluj (12-14 aprilie) concursul echipelor de teatru, recitatori, poeme, coruri şi muzică clasică; la Iaşi (19—21 aprilie) concursul formaţiilor de muzică uşoară, dans modern, estradă, brigadă; la Bucureşti (23—28 aprilie) festivalul folcloric studenţesc şi (9—31 mai) salonul studenţesc de primăvară. **Între aceste manifestări un loc aparte îi este rezervat festivalului de folclor, pentru prima oară organizat în acest an şi care va cuprinde, pe lîngă concursul formaţiilor şi ansamblurilor folclorice studenţeşti, o conferinţă a cercurilor ştiinţifice de folclor şi o expoziţie a materialelor folclorice culese de brigăzile complexe de studii şi documentare. Dacă totul se va desfăşura în mod ideal, acest festival folcloric va constitui începutul unei emoţionante tradiţii, iar în viitor el s-ar putea** transforma chiar într-un festival folcloric studenţesc internaţional, încă un mijloc de punere în lumină a artei noastre populare.

*

Iniţierea unui festival de folclor studenţesc, desfăşurat paralel cu o sesiune ştiinţifică de folclor, introduce de la început în discuţie un punct de vedere mai ferm. Va fi vorba nu numai de o paradă a artei populare, dar şi de o încercare de preluare a ei de la sursă. Oamenii de ştiinţă, etnografi şi folclorişti, participă în calitate de consultanţi şi giranţi la frumoasa ambiţie. Un „premiu pentru fidelitate", existent în palmaresul virtual al festivalului, nu face decît să consfinţească această orientare.

Dintru început, avîndu-se în vedere larga gamă de prelucrări existente, s-a discutat dacă un asemenea festival îşi poate permite să cuprindă şi creaţiile culte cu puternică tentă folclorică, mai precis lucrările care nu fac altceva decît să organizeze în noi structuri motive populare. Admiţînd o atitudine indulgentă în această privinţă, trebuie delimitate strict creaţia populară şi prelucrarea mărturisită, pe de o parte, şi falsul pe de alta. Ne referim la acele versuri şi cîntece care au invadat în ultimii ani posturile de radio şi antologiile şi care, sub eticheta declarată a ineditului, lansau pentru un public, circumspect de altfel, creaţiile mediocre ale unor funcţionari de la casele de creaţie populară. Festivalul studenţesc trebuie să respingă de la început asemenea contrafaceri, scopul nefiind acela de a impune neapărat anumite lucruri noi, ci, mai ales, de a păstra cu sfinţenie pe cele vechi.

Aceeaşi problemă are implicaţii şi în ceea ce priveşte costumele, în privinţa cărora s-a ajuns la o totală lipsă de rigoare. Cooperativele meşteşugăreşti s-au întrecut să pună în circulaţie bizare porturi, afirmînd ambiţia de a prezenta caracteristici ale tuturor zonelor folclorice pe aceleaşi costum. Acestor amalgamate frumuseţi li s-au adăugat dorinţa de strălucire a instructorilor de dans, care au făcut să plouă peste toate cu ţinte şi benţiţe strălucitoare, şi cochetăria cîntăreţelor, care nu uită să-şi împodobească decolteul cu perle artificiale. Festivalul studenţesc îşi propune (chiar dacă dezideratul nu va fi realizat în întregime din acest prim an) să aducă pe scenă costume ţărăneşti autentice, lucrate de ţărani adevăraţi, cumpărate din lăzile de zestre ale fetelor de acum 50 de ani. Se vor valorifica în felul acesta depozitele săteşti de frumuseţe şi se va da publicului şi juriului satisfacţia unei admiraţii.

În rezumat, ambiţia nobilă a acestui prim festival studenţesc de folclor este să prezinte artă populară autentică. Studenţii vor interpreta balade şi cîntece din satele lor, fără nevoia de a imita pe cutare celebru cîntăreţ, poate doar cu dorinţa secretă ca interpretarea de la microfon să semene cu cine ştie ce amintire din copilărie. Festivalul se va încheia printr-un mare spectacol televizat, dat în Muzeul satului, pe prispele caselor din ţinuturile respective. Salutăm cu entuziasm iniţierea acestor festive lecţii de autenticitate şi, chiar dacă timpul scurt rămas la dispoziţie nu va permite primului festival studenţesc de folclor să fie la înălţimea ideală a ideilor care îl animă, ne păstrăm încrederea că anii următori le vor demonstra cu mai mare evidenţă posibilităţile şi nu părăsim şansa transformării acestei manifestări într-o paradă internaţională de autenticitate românească.

Ion MURAN

7 ARTE

7 ZILE

editoriale

Evenimentul care a dominat ultima lună editorială a fost reapariţia „Esteticii" lui Tudor Vianu. Din păcate, tirajul de 15.160 exemplare (anunţat într-o manieră de precizie ştiinţifică, părînd rodul unor lungi dezbateri) nu exprimă nici pe departe cerinţele standurilor. De ce asistăm din nou — ne întrebăm — şi pînă cînd vom asista la acest joc de-a surzii, în care cititorii şi publiciştii tot cer, iar editorii (citeşte contabilii) se tot fac că nu aud? N-ar fi în interesul ambelor tabere să avem, de pildă, un VIANU în 60 000 de exemplare? (sau — fie — în 60.160 !)

rampa

Un ansamblu studenţesc pe scena Sălii Palatului Republicii! E vorba de formaţia I.A.T.C. din clasa prof. Costache Antoniu, care va prezenta la 17 martie (ora 19,30) „Nenorocirile din dragoste ale lui Arlechino şi ale celorlalţi", savuroasă selecţie din **commedia dell'arte**, efectuată de studenta Ada d'Albon. Spectacolul este o repetiţie generală în vederea unui turneu în Italia.

fotografie

La Palatul culturii din Cluj veţi putea vizita între 10 şi 31 martie expoziţia de fotografii a colaboratorului nostru Szabo Tamás. Artistul, îndrăgostit de geometriile artei noastre populare, cultivă cadrele bogate în sentiment, în care fiecare element este tratat cu sensibilitate şi discreţie.

deşi mijloacele de e
tem şi noi de părere
ştiinţifică presupune
prie, o participare in
perioadă de iniţiere c
competenţe.
H. Ene : La Facult
am absolvit-o, se pu
pe finalitatea cercetăr
Red. : Nu e dăunăt
tiza sistemul muncii
numai munca indivi
cu adevărat valoroase
H. Ene : Este elocv
colegului meu Dan
Premiului Academie
absolvire, timp în c
Olanda, Elveţia, R.F
lonia etc.
În afara interesulu
profesorii urmăresc
marea studenţilor cu
din domeniul respec
interesul studenţilor
inedite şi în acelaşi ti
tutul de matematică
informare periodică
din ţară şi străinăta
denţi din ultimii ani
că. Aceştia sînt de o
cat în revista instit
lor de diplomă. si
Red. : Termenul de
valabilitatea lui în a
tatea ştiinţifică e de f
V. Neagu : Prezenţ
ţific ar trebui să pre
lucra efectiv. Dar ex
păcate un număr f
masa inertă a cercu
într-o facultate exist

O DISCUŢIE INIŢIATĂ DE COMITETELE U.T.C. DE LA ACADEMIA R.S.R ŞI UNIVERSITATEA BUCUREŞTI DESPRE:

FORMAREA CERCETĂT

în perspectiva şi retrospectiva a opt actuali

Două organizaţii U.T.C., cea a Universităţii bucureştene şi cea a Academiei Republicii Socialiste România, au avut iniţiativa unei discuţii pe marginea problemelor ridicate de formarea cadrelor de specialişti pentru activitatea practică de cercetare ştiinţifică. În întîmpinarea acestei lăudabile iniţiative comune, revista noastră a organizat o masă rotundă pe tema propusă de cele două organizaţii U.T.C. Invitaţii noştri au fost reprezentanţii acestora : tineri cercetători ai Academiei Republicii Socialiste România : **BUDIŞ MONICA,** Institutul de etnografie şi folclor, **DAN GHECIU,** Institutul de ştiinţe juridice ; **HORIA ENE,** Institutul de matematică, **NICOLAE SARAMANDU,** Centrul de cercetări fonetice şi dialectale, şi **MIHAI MACOVSCHI,** Centrul de cercetări chimie-fizică, precum şi studenţi şi cadre didactice din Universitatea Bucureşti : **EMIL MOLCUŢ,** şeful comisiei profesionale, **VASILE NEAGU,** anul V Drept, **LIVIU ROTMAN,** anul IV Istorie.

Există o formulă a cercului ştiinţific?

Red. : Cunoscători ai procesului de formare şi afirmare a cercetătorului susţin că încă din anii studiilor universitare tînărul dotat cu un ales spirit de investigaţie îşi poate manifesta personalitatea făcînd în cercurile ştiinţifice studenţeşti dovada calităţilor şi a interesului său pentru acest domeniu de activitate. Academia Republicii Socialiste România încadrează anual în medie 80—90 de tineri absolvenţi ca urmare a solicitărilor exprimate de profesori, în acelaşi timp prestigioşi cercetători, şefi ai unor colective de cercetare.

Ca în orice domeniu de activitate şi aici există stagieratul. Cum ar putea fi folosită mai eficient această perioadă de iniţiere şi verificare ? Oare o serie de probleme privind tehnica documentării şi cercetării ştiinţifice, informarea mai largă în domeniul de specialitate n-ar putea fi deprinse şi cunoscute încă în cercurile ştiinţifice studenţeşti ? S-ar evita astfel irosirea unui timp preţios pentru pătrunderea efectivă în munca de creaţie. Actuala formulă a cercurilor ştiinţifice studenţeşti este oare în măsură să satisfacă acest deziderat ? Cum pot deveni ele avanposturi ale gîndirii creatoare a studenţilor, nuclee de exprimare competentă a opiniei lor ştiinţifice, de educare a atitudinii critice faţă de fenomenul ştiinţific ? Sînt ele în momentul de faţă locul primelor colaborări între maestru şi ucenic ?

E. Molcuţ : Aş observa că ORGANIZAREA CERCURILOR ŞTIINŢIFICE ESTE ÎN MULTE PRIVINŢE FORMALĂ : în cele 7 pînă la 12 cercuri cîte există de obicei într-o facultate, întrunind fiecare cîte 20—30 de studenţi, se lucrează în şedinţe lunare, în care unul sau mai mulţi dintre membri prezintă un referat.

Red. : Adesea, ACEST REFERAT SAU LUCRARE ŞTIINŢIFICĂ ESTE DE FAPT O COMPILAŢIE DUPĂ CURS sau, în cel mai bun caz, o sinteză mai mult sau mai puţin reuşită a bibliografiei indicate de conducătorul ştiinţific.

E. Molcuţ : PE PARCURS ACTIVITATEA CERCULUI E APROAPE NULĂ, DACĂ EXCEPTĂM MUNCA CELUI CARE VA AVEA DE PREZENTAT REFERATUL. Cu toate acestea, în munca de cercetare ştiinţifică studenţească din universitate s-au obţinut unele rezultate : la facultăţile de matematică-mecanică şi fizică, studenţii au prezentat lucrări originale, unele dintre ele fiind ulterior publicate în reviste de specialitate din ţară şi străinătate.

Red. : Consideraţi că asemenea succese se datoresc sistemului de organizare a activităţii ştiinţifice studenţeşti, ambianţei din cercurile ştiinţifice ?

E. Molcuţ : Nu ! Chiar acest lucru vreau să-l subliniez : aceste rezultate sînt consecinţa activităţii individuale a studenţilor, a calităţilor excepţionale ale unora dintre ei. În învăţămîntul nostru superior exista, mai ales la facultăţile de drept, litere şi filozofie, acea tradiţie a „ciracilor". Marii profesori universitari adunau în jurul lor cîţiva studenţi care aveau aptitudini deosebite pentru cercetare. Şi aceştia lucrau în activitatea concretă de cercetare la elaborarea unei teme precise. Deci, esenţialul este nu ca studenţii înscrişi să fie „administraţi" într-un cerc ştiinţific, ci să contribuie efectiv, real, la elaborarea unei teme concrete. Pe ei nu îi unea un simplu caiet de prezenţă la şedinţele cercului, nu activau pe baza unui plan supraîncărcat de teme, multe nejudicios alese. În funcţie de contribuţia adusă la cercetarea temei, studentul semna sau nu alături de profesor.

În afară de aceasta, în actualul sistem studenţii cercetători nu beneficiază de îndrumarea permanentă a profesorului, a maestrului, reunindu-i doar şedinţele cercului. Ca să nu mai vorbesc de cei care nu prezintă nici măcar o lucrare sau un referat, a căror prezenţă e complet pasivă. Ar fi de dorit ca activitatea studentului să fie strîns legată de cea a profesorului ; ba mai mult, activitatea cercurilor studenţeşti să fie prevăzută de planurile de cercetare ale catedrelor. Acesta ar fi un cadru propice descoperirii şi manifestării aptitudinilor de cercetător ale studentului. O altă problemă este cea a posibilităţii de publicare a lucrărilor valoroase realizate de studenţi, în lipsa unei litografii sau a accesului la paginile revistelor de specialitate. Aceste deficienţe de ordin tehnic descurajează adesea pe studenţii merituoşi.

Sub semnul lui Ianus?

M. Macovschi : Care este, după părerea dv, scopul activităţii în cercul ştiinţific studenţesc, de cercetare în sine sau didactic ?

E. Molcuţ : Este un dublu scop. În primul rînd este un scop didactic — formarea aptitudinilor de cercetător — dar aceasta nu exclude posibilităţile realizării unei cercetări în sine.

M. Macovschi : Şi eu sînt de părere că munca de cercetare trebuie să vizeze în primul rînd formarea tînărului pentru această activitate. Sînt rare cazurile cînd un student reuşeşte să dea o lucrare de mare valoare. În schimb putem să-i oferim studentului mai mult decît îi cerem, adică posibilitatea de a deprinde tehnica de cercetare pe care odată ajuns în institut o va dobîndi în dauna activităţii de creaţie.

E. Molcuţ : Asta am şi vrut să spun ; aclimatizarea cu munca de cercetare trebuie începută în anii facultăţii, alături de profesor, căruia studentul să-i lucreze documentaţia. O muncă de salahor, de altfel utilă.

M. Macovschi : Nu pot să fiu cîtuşi de puţin de acord cu dv. Cel mult la început, profesorul să-i dea indicaţii în ceea ce priveşte documentaţia. Un profesor exigent cu sine nu se va lăsa niciodată pe mîna unui novice, iar un profesor care vrea să formeze un cercetător niciodată nu-l va obliga să lucreze pentru el, ci-l va învăţa să lucreze independent.

Red. : Nu credem că există o deosebire de conţinut între actul creator din ştiinţă şi cel din artă,

din fiecare cel puţin
borează cu profesorul
tru un în an de
nu în toate cazurile
acestor cîţiva studen
ţifice sînt formale.

Finalitat
ca punct

M. Macovschi : Ar
situaţia celor care t
domeniu teoretic u
pune decît — cerceta
situaţia celor care se
perimental. La acea
vorba de verificarea
lor anterioare.
De aceea trebuie d
documentării şi cea
verificării capacităţii
N. Saramandu : Ex
la formarea studenţi
tare : 1) cercurile şti
rămîn mijlocul princ
viitorul cercetător ;
care pot contribui la
denţilor asupra obiec
şi le propună în ac
putea presupune m
Institutului de mate
demie şi în faculta
rizată şi de caracter
tematicii, dar şi de
cultate a unor cadr
interesaţi de promo
şi domenii defavoriz
re : mă voi referi la
în primii ani de ce
foarte mult pentru a
bleme, să efectuezi
2—3 ani să poţi pu
că în discuţia noast
convenabile tuturor.
participarea studenţi
ţele de referate ale
stimula. Cercurile şt
mînă un cadru de a
prin lucrări colectiv
fel sinteza activităţii
ţii individuale, pent
de a reprezenta glob
ci de a oferi fiecăru
afirma propriile cal
A devenit o real
unei elite intelectual
lul cadrelor didactice
mova cu mai multă
discuta foarte mult
unor asemenea tineri
ceea ce este net ava
recruta oameni necu

ie diferă. De aceea sîn-
activitatea de cercetare
ales o contribuție pro-
uală, deși e necesară o
mplică îndrumarea unei

de matematică, pe care
centul în primul rînd

re obiceiul de a absolu-
tive, uneori acolo unde
poate obține rezultate

în acest sens exemplul
hele, recent laureat al
numai doi ani de la
a mai conferențiat în
Germaniei, U.R.S.S., Po-

tru cercurile științifice
ursurile speciale infor-
e mai recente realizări
Acest fapt poate stîrni
u cercetarea unor teme
de actualitate. La Insti-
practică seminariile de
ra noutăților științifice
care participă și stu-
Facultății de matemati-
oameni care au publi-
i, unii chiar lucrările
irtuali cercetători.
e științific și-ar pierde
consens în care activi-
ndividuală...
ientului în cercul știin-
nă și hotărîrea lui de a
o serie de studenți, din
mare, care reprezintă
noastre. Cred că dacă
e cercuri științifice, și

D. Gheciu : Finalitatea activității de cercetare, de altfel însăși virtutea ei esențială, este aceea de a da răspuns unor întrebări încă neclarificate, chiar dacă nu întotdeauna fundamentale, de a-și propune să rezolve probleme pe care actuala evoluție a științei și civilizației umane ni le pune. Legăturile dintre cercurile științifice studențești și institutele de cercetare, laboratoarele uzinale pot favoriza în această direcție o contribuție nemijlocită a studenților talentați la îndeplinirea planurilor de cercetare stabilite pe linie de stat.

Repartizarea în cercetare — domeniu insuficient investigat

M. Budiș : Buna orientare a cercurilor științifice studențești va duce la mai ușoara recrutare a tinerilor pentru cercetare și la diferențierea lor netă, potrivit aptitudinilor. Cercurile științifice nu trebuie să fie simple cercuri profesionale ; ele ar trebui să se profileze astfel : pentru cei ce vor lucra în cercetare, pentru cei care vor îmbrățișa cariera didactică sau pentru cei care vor merge în producție. Relația facultate-institut de cercetare s-ar întări și prin intermediul practicii efectuate de studenți în colectivele de cercetători, fie în laboratoare, pe teren, fie în munca de documentare și fișare. Unii cercetători de azi au participat în vremea studenției lor, chiar din anul II, la practica de teren a colectivelor în care au lucrat apoi.

Mult mai dificilă este afirmarea în cercetare a absolvenților care în anii de facultate, în lipsa unor catedre de specialitate în domeniul în care sînt chemați să lucreze, nu au parcurs perioada necesară de inițiere, cunoscută fiind practica — din păcate larg folosită — de a utiliza stagiarii la efectuarea unor lucrări care nu au nimic comun cu cercetarea propriu-zisă : lucrări de secretariat, inventarieri, clasări de fișe etc.

L. Rotman : Privind lucrurile din punctul de vedere al științelor sociale, constatăm că este dificilă o contribuție originală, în istorie mai ales, că trebuie să mergem pe urmele unor titani ai științei ; este suficient să amintim în acest sens fie și numai numele lui Iorga. Totuși se încearcă o muncă de creație pentru că nu există o prăpastie între creația științifică propriu-zisă și acumularea de cunoștințe. În facultatea noastră, temele sînt stabilite potrivit interesului manifestat de unii studenți față de o problemă sau alta. Foarte grea la noi este documentarea. Pentru istoria universală, sursele documentare din străinătate nici nu pot intra în discuție. Pentru Istoria României pătrundem prin „uși laterale" la biblioteca Academiei și aceasta doar în anul V. Pînă atunci trebuie să folosim tot felul de șiretlicuri.

Recrutarea cercetătorilor n-ar trebui să se facă după criteriul absolut al mediei, pentru că o notă slabă luată la o disciplină mai îndepărtată de specialitate poate împiedica un tînăr să lucreze în domeniul unde el ar putea să dea ceva. Anul trecut a absolvit un student care se dovedise a avea calități reale de cercetător : Marian Stroia publicase lucrări despre insurecțiile poloneze din sec. XIX și despre problema agrară în discuțiile Internaționalei a II-a, subiect foarte greu de abordat de altfel. El a fost însă repartizat la Muzeul satului... Aceasta dovedește că în facultatea noastră nu s-a practicat obiceiul de a recruta pe cercetători în funcție de activitatea științifică.

D. Gheciu : Nu întotdeauna activitatea științifică a studenților este un criteriu pentru repartizarea în cercetare. De aceea s-a întîmplat ca unii absolvenți selecționați după criteriile mediei să părăsească institutul de cercetare. Locul lor a fost ocupat, de data aceasta, prin concurs, de foști colegi de-ai lor care la absolvire avuseseră o medie cu cîteva sutimi mai mică.

Cred că o soluție ar fi ca, înainte de a se prezenta în fața comisiei de repartizare, cei ce vor să lucreze în cercetare să participe la un concurs, diferit de examenul de stat, pentru locurile ce urmează să fie ocupate în urma repartizării. Probele acestui concurs trebuie să ateste posibilitățile de abordare, de sintetizare ale concurentului, să fie inspirate de problematica cursurilor speciale.

M. Budiș : Este adevărat că la repartizare comisia ține seama de medie, de buletinul de identitate și mai puțin de propunerile făcute de profesor și conducerile institutelor de cercetări. Am două colege care în timpul facultății făcuseră o îndelungată practică arheologică în cadrul Institutului de arheologie. La repartiție, deși optaseră pentru arheologie, din unele greutăți administrative, au fost repartizate la Etnografie. Aceasta dovedește lipsa unei corelații între cererile și nevoile Academiei și posibilitățile Ministerului Învățămîntului. Există și cazuri de altă natură. Institutul nostru este întrucîtva avantajat de faptul că șeful catedrei de specialitate din universitate este și directorul institutului. Lucrul acesta facilitează recrutarea de tineri cercetători direct din învățămîntul superior.

Și totuși, care este perioada propice inițierii în cercetare?

M. Macovschi : Interesant ar fi să discutăm, în legătură cu anul de studii, cînd trebuie să înceapă activitatea în cercurile științifice. Cred că la facultățile cu specific experimental activitatea în cercuri ar trebui să înceapă din anul II sau III. Pe cînd eram student, unele cercuri au început la jumătatea anului II. Într-un an și jumătate participanții au reușit să se inițieze și apoi să poată elabora unele lucrări și să-și relieveze și o bună parte din capitolul experimental al lucrărilor de diplomă. Aceasta este posibil pentru că disciplinele de bază, cursurile generale au fost parcurse pînă în anul III și nu este o prea mare dificultate dacă studentul participă la un cerc pe o problemă specială neabordată la cursul de profil. În sprijinul rezolvării optime a acestei probleme ar putea să vină efectuarea practicii din anul IV în institute de cercetare cu profilul specialității alese. Problema finalității ar trebui să o privim și sub aspectul utilității lucrărilor. Publicarea lucrării unui student, chiar dacă nu într-o revistă de mare circulație, reprezintă un stimulent pentru autorul ei. Un fost coleg de-al meu a trimis la Analele Universității o lucrare datată cu cîteva luni mai devreme decît o lucrare asemănătoare aparținînd unui american. Lucrarea a întîrziat 3 ani la Anale fără a fi publicată. A existat un schimb de scrisori între student și cercetătorul american, însă prioritatea lucrării n-a mai putut fi dovedită. O altă modalitate de finalizare a activității de cercetare ar trebui să fie teza de diplomă. După părerea mea, ar trebui să se renunțe la examenul de stat de genul celui care se susține și acum la universitate ; lucrarea să reprezinte piesa principală, criteriul selecționării pentru o carieră științifică sau de altă natură.

V. Neagu : Pînă acum cercurile științifice au ființat în multe locuri sub egida organizațiilor de tineret. Actualul mod de organizare a cercurilor trebuie reformat în sensul de a fi mijlocul de depistare și selectare a celor mai merituoși. În mod normal însă acestea trebuie să activeze sub directa conducere a catedrelor, iar cercurile să organizeze ședințe deschise la care participanții, cunoscători ai temei în discuție, să poată interveni, ceea ce ar reprezenta o ocazie de depistare a unor noi talente.

Red. : Cred că problema relației profesor-student este eliminată cu totul concesiv. Studenții simt nevoia ca profesorii lor prestigioși să-i îndrume mai îndeaproape, și să stea mai mult timp în preajma lor, începînd chiar cu primii ani de studii.

Inainte de concluzii

Părerile exprimate de participanții la discuție sînt departe de a fi epuizat problemele atît de complexe și controversate ale cercetării științifice studențești. De aceea ele rămîn în dezbaterea cititorilor, ale căror opinii, alături de acestea, pot contribui la o mai bună organizare a muncii de cercetare în instituțiile de învățămînt superior, la formarea cadrelor de mîine, pentru destinele științei românești.

1) Principalele carențe ale cercurilor științifice studențești sînt : lipsa de calitate și continuitate a participării la această activitate, caracterul deficitar al relației maestru-ucenic, nefinalizarea eforturilor. În formula actuală cercul științific nu asigură verificarea aptitudinilor pentru activitatea de cercetare și inițierea în acest domeniu nu stimulează în suficientă măsură gîndirea creatoare individuală a studenților.

2) Deficiențele menționate sînt de natură să frîneze cercetarea științifică studențească, să mărunțească și să diminueze eficacitatea eforturilor materiale și organizatorice care se fac. De aceea trebuie pus sub semnul restructurării actualul sistem de organizare, rigid și formal, al cercetării științifice studențești.

3) Este, după părerea noastră, oportună adaptarea la nivelul științific și la posibilitățile actuale a tradiției vechilor societăți studențești. Asemenea societăți ar putea fi organizate pe facultăți, institute sau centre universitare, reunind studenți cercetători din domenii mai vaste, avînd în fruntea lor personalități științifice și cadre didactice. Acestea ar conferi cercetării științifice studențești continuitate și complexitate. Sesiunile societăților din același domeniu ar ridica pe o treaptă superioară caracterul competitiv al celor mai valoroase lucrări, unele din ele putînd fi susținute și cu prilejul schimburilor cu societățile și cercurile existente în alte țări. Sistemul stimulativ ar trebui să preconizeze premii actuale ale societății, însemne specifice, excursii de studii, o publicație proprie.

4) Pentru îmbunătățirea activității științifice studențești și pentru a facilita viitorilor cercetători intrarea nemijlocită în profesie imediat după absolvire, este necesară participarea la unele activități ale institutelor de cercetare. Astfel : prezența studenților în colectivele de teren, în laboratoare, la seminariile institutelor de cercetare, la sesiunile tineretului de la Academie și chiar la sesiunile anuale, ca și a unor cercetători la manifestările cercurilor ; experimentarea unor sesiuni științifice comune reprezintă de asemenea o formă directă, activă de contact. Cercetarea în comun a unor teme de către societățile studențești și institutele de cercetare și proiectări ar fi încă o cale de urmat.

5) Îmbunătățirea modului de selecționare prin examenul de admitere și prin exigențe sporite în anul I, astfel încît propunerea din **Studiul privind continua îmbunătățire a învățămîntului superior**, de a diferenția după anul III de studii grupul studenților care urmează să lucreze în cercetare de cei ce vor îmbrățișa cariera didactică, să se facă cu maximum de eficiență.

Discuție realizată de Georgeta RUȚĂ și Ovidiu PAUN

TORULUI
viitori cercetători

lucrează efectiv și cola-
a este convenabilă pen-
u. Se pare de aceea că
el puțin prin existența
rioși — cercurile știin-

plecare...

u să privim diferențiat
e să cerceteze într-un
problema nu se poate
riginală sau nimic — și
acră unui domeniu ex-
a doua categorie este
erimentală a rezultate-

între treapta formării,
eației originale, treapta
lucra în acel domeniu.
doi factori care concură
entru munca de cerce-
e studenții au fost și
în care se poate forma
nstitutele de cercetare
area mai rapidă a stu-
or pe care ei trebuie să
fază de început. S-ar
ulte forme. Exemplul
este cunoscut în Aca-
l că situația este favo-
știință teoretică al ma-
nța ca profesori în fa-
cercetători prestigioși,
tinerilor. Există însă
n acest punct de vede-
gie. În facultate și apoi
e trebuie să muncești
mari asupra unor pro-
rimentări și abia după
o primă lucrare. Cred
ebuie să găsim soluții
o primă formă ar fi
a seminariile și ședin-
tutelor, fapt care i-ar
ice trebuie însă să râ-
e a studenților nu atît
e să reprezinte într-un
n an, cît prin contribu-
scopul cercului este nu
tivitatea întregului cerc,
ăr posibilitatea de a-și

recunoscută existența
rîndul studenților. Ro-
mîne acela de a-i pro-
nealä. Oricum, se poate
ătură cu recomandarea
lvenți pentru cercetare,
s față de situația de a
i.

o enigmă sublimă: PASĂREA PHOENIX

Pasărea Phoenix a fost moştenită din antichitate ca simbol; variaţiile pe aceeaşi temă se contraziceau uneori, dar nu exista nicăieri motivul unei ipoteze mai îndrăzneţe, căci toată lumea era de mult deprinsă a numi zborul aerian sau cosmic drept o simbolizare a aspiraţiilor omului de a zbura. Cu alte cuvinte, din invidie faţă de păsări, omul crease o întreagă mitologie avicolă. Însuşirile mai ciudate ale păsării Phoenix şi ale corespondentelor ei din folclorul altor popoare nu erau remarcate decît iarăşi ca simboluri, aspectul fizic pompos fiind interpretat numai ca ornamentaţie. Analizate mai atent, atributele multor „simboluri" mitice nu rezistă, bineînţeles, fără sofisme de sprijin, dar cecitatea unora faţă de orice idee nouă sau fenomen nou, hrănită de deprinderile vechi care sînt mai comode şi lasă timp mai mult pentru odihna creierului, ignoră acele atribute sau le consideră cum le-a considerat bunica.

Dacă am reluat unele lucruri, spuse şi altădată, pînă să trec la recitirea unor pagini antice despre strania pasăre mitică Phoenix, am făcut-o nu pentru scepticii incurabili (sînt şi din aceştia !), care oricum vor prefera să creadă în argumentul tradiţional al permanentei renaşteri din propriul scrum (deşi chiar acest simbol e aşa de aproape de conştiinţa evoluţiei spirale, încît devine o întrebare şi el), ci pentru oamenii care ştiu că, în progresul cunoaşterii, niciodată răspunsul nu precede întrebării.

Despre pasărea Phoenix n-au scris mulţi autori antici. Toţi care au scris despre ea precizează că n-au văzut-o ; o văzuseră numai autorii anonimi ai mitului respectiv.

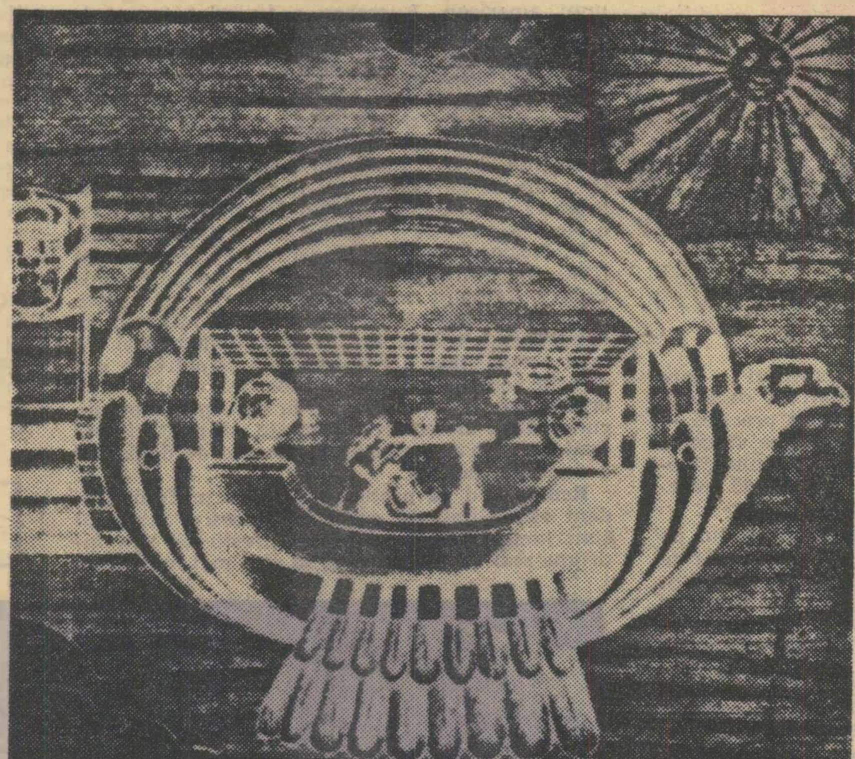
Herodot scrie (Istorii, II, 73) : **„Mai este şi o altă pasăre sfîntă, pe nume Phoenix. Eu n-am văzut-o decît zugrăvită, dar chiar şi în Egipt se iveşte foarte rar, la cinci sute de ani o dată, după cîte spun heliopolitanii. Egiptenii susţin că ea soseşte atunci cînd îi moare părintele. Dacă seamănă într-adevăr cu chipul zugrăvit, atunci, ca mărime şi ca înfăţişare, este cam aşa: parte din penele de pe aripi sînt aurii, iar parte roşii ; încolo aduce foarte mult cu o pajură, şi la chip şi la mărime. Această pasăre, zic ei povestind lucruri ce nu pot să le cred, are următorul obicei: pornind din Arabia, îşi cară tatăl învelit în smirnă pînă la templul Soarelui, unde-l şi îngroapă. De cărat îl cară astfel : mai întîi face din smirnă un ou atît de mare cît poate să-l ducă ; apoi încearcă dacă poate să-l poarte. După această încercare îşi vîră tatăl înăuntru, după ce a scobit oul pe dinăuntru, apoi cu altă smirnă astupă gaura pe unde l-a băgat în ou pe tatăl său. Chiar cu tatăl păsării vîrît înăuntru, greutatea oului rămîne aceeaşi. După ce l-a învăluit bine, îl duce în Egipt, la templul Soarelui".**

După cîteva secole, mitul e reluat de Tacit (Anale, VI, 28) : **„Pe vremea consulatului lui Paulus Fabius şi L. Vitellius a apărut în Egipt, după scurgerea mai multor veacuri, pasărea Phoenix, dînd prilej celor mai vestiţi învăţaţi băştinaşi şi greci la numeroase discuţii în privinţa acestei minuni".** În legătură cu acest subiect, socot că este nevoie să arăt unele păreri care se potrivesc între ele, menţionînd şi altele, mai numeroase însă, ale unora care n-au fost bine lămuriţi.

Această vieţuitoare e consacrată soarelui. Cei care i-au zugrăvit chipul sînt de aceeaşi părere că atît în privinţa înfăţişării şi frumuseţii penelor, **Phoenix se deosebeşte în întregime de celelalte păsări.** În ceea ce priveşte durata vieţii ei, sînt păreri felurite. Îndeobşte s-a răspîndit aceea că are o durată de 500 ani. În schimb alţii susţin cu tărie că Phoenix are o viaţă de 1461 ani şi că această pasăre a apărut întîia oară sub domnia lui Sesostris (n.n. 1394—1328 î.e.n.), apoi sub a lui Amasis (569—526 î.e.n.) şi după aceasta sub a lui Ptolemaeus al treilea (246—222 î.e.n.), un rege de neam macedonean, şi **că şi-a luat zborul către oraşul cu numele de Heliopolis, fiind însoţită de** numeroase stoluri **de tot felul de zburătoare atrase de priveliştea nemaivăzută a înfăţişării păsării.**

Totuşi străvechile vremuri rămîn mai departe învăluite în taină. Intre Ptolemaeus şi Tiberiu a fost un interval nu mai mic de 250 ani. Datorită acestui fapt, unii au crezut că nu e nimic adevărat din toată povestea păsării Phoenix, că nu a venit de pe meleagurile Arabiei şi că nu a săvîrşit nimic din ceea ce susţine istoria veche că a făcut. S-a susţinut anume că pasărea Phoenix, cînd şi-a sfîrşit anii de viaţă şi a simţit apropiindu-i-se moartea, **şi-a făcut** de bună seamă **un cuib în ţara sa de baştină,** l-a rodit cu sămînţa sa din care a ieşit **un pui, a cărui cea dintîi grijă după ce a ajuns vîrstnic a fost să-şi îngroape tatăl** ; aceasta însă nu la voia întîmplării, ci purtînd o povară de smirnă, **face un zbor de încercare pe o lungă distanţă pentru a fi încredinţat că e în stare să suporte o povară deopotrivă de grea şi un drum de parcurs deopotrivă de lung pentru** a duce în spate leşul tatălui său şi **a putea ajunge pînă la altarul Soarelui** şi a-l arde acolo.

Poetul latin Claudius Claudianus, care a trăit la sfîrşitul secolului IV şi la începutul secolului V din era noastră, avînd la îndemînă şi alte tradiţii, îi făcea un portret cu detalii mai distincte : „Ochii ei **scînteiază de o lumină tainică,** în jurul gîtului penele îi **strălucesc ca flacăra,** deasupra capului **are o creastă roşie al cărei vîrf luceşte ca o stea şi revarsă în întunericul nopţii o lumină senină,** picioarele sale sînt roşii ca purpura de Tyr, un **cerc de azur** trece peste aripile ei, iar partea superioară îi este împodobită cu pene aurii."

Dacă juxtapunerea unor atribute, vădit nepotrivite păsărilor chiar ca simboluri, ale „păsării" Phoenix, cu unele din atributele clasificate în zilele noastre, de către savanţi nepervertiţi de gusturile senzaţionalului jurnalistic (numele lor s-au mai citat), pe marginea observării obiectelor zburătoare neidentificate, este poate o ipoteză riscată, nu mi se pare mai puţin riscantă îndărătnicia de a nu vedea în mituri decît simbolurile. Atmosfera nepropice unei cercetări logice a fenomenului aşa-numit paleoastronautic, precum şi a fenomenului aşa-numit al obiectelor zburătoare neidentificate mai este menţinută azi fie de cei care, învăţînd elementele unei discipline ştiinţifice (mă rog, istoria antică sau studiul eclipselor solare) sînt convinşi că nu le-a mai rămas nimic de aflat, fie de cei cărora le e teamă de noutatea neintrată încă în domeniul public. Aceştia sînt şi cei mai nervoşi la contactul cu o ipoteză nouă, căci oarecum li se pare că efortul de a-şi consuma nişte ani de învăţătură le e ameninţat. De altfel, aceasta s-a văzut mai bine în literatură, faţă de scriitorii noi care revoluţionau limba sau modalităţile estetice, dar bineînţeles şi în ştiinţă, ori de cîte ori apăruse cîte un Gauss, un Einstein, un Wiener sau un Hoyle.

Totuşi, e necesar să ne întrebăm, de pildă, de unde venea această ciudată pasăre Phoenix ? Căci, după tradiţiile citate, ea avea undeva o „bază" fixă. După unii autori, ea venea din Arabia, după alţii, printre care şi Suidas, dintr-un loc necunoscut, iar după Claudian, din ţinutul Titanilor. Pliniu cel Bătrîn dă însă o informaţie mai clară : pasărea venea din Oraşul Soarelui, de lîngă Panchaea („prope Panchaeam in Solis urbe") ; conjugînd toate aceste relatări, ajungem la un teritoriu geografic ilustrat în antichitate prin altă enigmă, tot nedezlegată : **munţii Antiliban, cu templul alexandrin Heliopolis, clădit pe mult mai vechea terasă din Baalbek.**

Dacă am relua ideea păsării legendare, ne-am putea opri la un număr foarte mare de similitudini (sau variante) din mitologia antichităţii întregii noastre planete. O legendă maya, referindu-se la un zbor celest în legătură cu nişte simboluri în formă de cruci pe care le-au găsit misionarii surprinşi ai Conchistei, zice că „zeul s-a ridicat la Soarele ce strălucea pe cer" ; dar să nu uităm că, privită de jos cînd zboară lin, mai bine zis cînd planează ca un cocor, o pasăre are formă de cruce, ca şi avionul. Apoi, Belerophon, călărind pe înaripatul Pegas, ucide Himera, care era un animal zburător, cu aripi, şi vărsa jeturi de flacără, ca şi Gheonoaia din basmele noastre (pasăre de altfel foarte cinstită de romani) care se luptă cu Făt-Frumos, călare şi el pe cal înaripat. Ganymede a fost purtat în Olimp de pasărea lui Jupiter. Iar profetul Zaharia (Vechiul Testament) vede zburînd două femei ; amintindu-ne de modul în care pasărea Phoenix ridica în văzduh oul sacral, să recitim un verset din Zaharia : „Şi vîntul bătea în aripile lor, căci aveau aripi ca aripile de barză. Şi ele ridicară efa între pămînt şi cer."

Ce erau toate aceste aluzii criptice ? Pasărea Phoenix era pasăre, era un simbol al renaşterii permanente, era metafora unei ambiţii omeneşti?

Interpretările clasice au ajuns la soluţiile la care au ajuns numai elidînd numeroşi termeni ai problemei, făcînd sofistică încîlcită şi mereu aşezată pe idei vădit preconcepute. Desigur, a considera pasărea Phoenix un vehicul, o maşină zburătoare, este o îndrăzneală foarte mare faţă de „bunul simţ" al gîndirii gata digerate de datină. Pasărea Phoenix a ajuns pînă la noi în forme mutilate, întregite arbitrar de pasiunea metaforică a mileniilor.

Şi nu e vorba numai de pasărea Phoenix ! Cineva se îndoia de utilitatea unor atari interpretări, dar o făcea într-un mod bizar, din motivele arătate mai sus. A-ţi spăla mintea de prejudecăţi şi a încerca să judeci mai îndrăzneţ decît predecesorul este cel puţin o gimnastică necesară progresului cunoaşterii.

Victor KERNBACH

Biologia transplantării ţesuturilor şi organelor

prof. V. Marinescu, dr. E. Pauşescu, dr. Florica Negrea

Nu de mult în Editura medicală a apărut sub acest titlu un volum de peste 400 de pagini, tratînd o serie de probleme medicale ridicate de transplantarea organelor şi ţesuturilor. Conservarea organelor şi ţesuturilor pentru transplantare, aspectele teoretice, imunologice, morfopatologice şi biochimice ale transplantării ca şi alte întrebări interesante şi pasionante îşi găsesc un răspuns foarte documentat,

cartea umplînd un gol nu numai în literatura de specialitate românească, dar şi pe plan mondial.

Transplantarea rinichiului, după cum arată autorul, nu mai este o problemă tehnică şi pînă la ora actuală „panorama mondială a grefelor renale" arată că aproape 1 000 de oameni au beneficiat de această operaţie nu tocmai uşoară.

Homotransplantarea plămînului, mai întîi experimentală, a necesitat şi ea o intensă cercetare iniţială. Autotransplantarea şi reimplantarea plămînului s-au dovedit procedee de valoare incontestabilă într-o serie întreagă de afecţiuni.

Transplantările parţiale (ale unui lob) prezintă şi mai multe avantaje clinice prin găsirea mai uşoară a unor donatori, cu degrevarea funcţională a organului transplantat în perioada postoperatorie imediată şi altele.

Transplantarea inimii a suscitat un interes imens, deşi implicaţiile sale (teoretice, ştiinţifice, morale) sînt foarte vaste.

Cu timpul reuşitele au apărut şi în transplantarea ficatului. Nu s-a reuşit încă un homotransplant hepatic perfect poate şi datorită cazurilor disperate în care s-a încercat (ciroză, cancer), dar şi datorită complicatei funcţionări a acestui „laborator ambulant" care este ficatul.

A urmat transplantarea splinei, stomacului, intestinului, arterelor, transplantarea unor ţesuturi „independente" cum sînt glandele endocrine (paratiroidă la cîine, tiroidă la om, ovar la iepuri, şoareci şi şobolani, corticosuprarenală la om, timus la vacă etc.)

Bogatul material faptic pe care-l prezintă autorii, nenumăratele tabele, schiţe, fotografii vin să întregească această lucrare de amploare care tratează o problemă atît de importantă a medicinii contemporane cum este transplantarea ţesuturilor şi organelor.

Dr. Gh. BUNGHEZ

Renumitul poet și eseist HANS MAGNUS ENZENSBERGER despre:

O TEORIE A TURISMULUI

...Dicționarele germane indică 1800 ca an de apariție a cuvîntului „turist" și 1811 a cuvîntului „turism". Fenomenul de care ne ocupăm nu este deci mai vechi de un secol și jumătate. Și totuși, călătoria este una dintre cele mai vechi și mai universale forme de viață ale umanității : se pot găsi informații despre aceasta pînă în epocile mitice.

Nevoile biologice și economice i-au obligat pe oameni să se deplaseze. Migrațiile nomade au cauze geografice, mai ales climaterice și economice. Primii oameni care au pornit la drum din proprie inițiativă, dar și aceștia cu un anumit interes, au fost negustorii. Din cele mai vechi timpuri și pînă în secolul al XVIII-lea călătoria a fost practicată de o mică minoritate și supusă întotdeauna unor necesități evidente. Soldații și curierii, oamenii de stat și savanții, studenții și cerșetorii, pelerinii și criminalii erau întîlniți pe marile drumuri, întrecuți prin număr doar de negustorii de cereale, mirth, mătase, arme sau perle...

Călătoria ca aventură, călătoria de dragul călătoriei era înainte de secolul XVIII o excepție. Chiar și Ulysse, personificarea mitologică a viitorilor călători, era denumit de Homer „omul care suferă într-o neliniștitoare așteptare". Țările depărtate însemnau cele mai adeseori exil, iar călătoria — rătăcire, o lungă suferință, chiar și în epoca mai apropiată a lui Robinson Crusoe. Chemările orizonturilor îndepărtate se afirmă abia în perioada romantismului. Epoca postromantică i-a aureolat pe eroii Renașterii, ai marilor descoperiri geografice, proiectînd asupra lor propriile ei idealuri. Țelul

acelor oameni nu era de fapt satisfacerea elanurilor sufletești, ci mult mai pămîntesc, servind expansiunii politice și intereselor comerciale.

În decursul secolului XVIII caracterul riguros practic al călătoriilor începe să se atenueze. Înainte chiar de această epocă tînărul nobil își desăvîrșește educația călătorind. Pentru tînărul gentilom a cunoaște lumea însemna de fapt a cunoaște „buna societate" și nicidecum a se supune canonului înțelegerii monumentelor civilizației. Clasele avute ale societății încep să practice și alt gen de călătorie : cura balneară în stațiunile vestite pentru apele lor minerale. Deși, treptat, aceste două motive își pierd din însemnătate, ele păstrează o anumită influență pînă în zilele noastre.

Și totuși călătoriile nu au devenit încă un obicei larg răspîndit. Ghidul cel mai cunoscut pe atunci în Europa era „Ghidul călătorilor" de Reichard. În el nu se găsesc indicații despre frumusețile naturii, nici despre curiozitățile din diversele țări, ci doar date privind drumurile cele mai scurte, serviciile de mesagerii, prețurile și diferitele posibilități de cazare, precum și unele recomandări privind actele necesare; pe scurt, acest ghid pare că privește călătoria ca pe un rău necesar. După o zi petrecută pe drum, călătorul este mort de oboseală. Și ferice de cel care ajunge la țintă ! Oricum, Reichard îi recomandă să-și ia cu el pistoalele încărcate și înainte de plecare să facă o slujbă religioasă !

Numai peste 40 de ani turismul apare ca atare, transformînd noțiunea de călătorie. Englezul John Murray străbate continentul pentru a-și strînge materialele necesare primei „biblii a călătoriilor". Apărută în 1836, „Red book" face inventarul curiozităților din Olanda și Belgia, din țările de pe Rhin și recomandă turiștilor drumurile „cele mai pitorești și mai romantice". Cartea devine în scurt timp celebră, fiind urmată la numai trei ani de primul ghid de Karl Baedeker despre țările renane.

Marșul triumfal al turismului începe. Dar el nu se datorește întîmplării. Victoria revoluției burgheze dă individului simțămîntul de libertate, care se ciocnește însă de ordinea socială. Restaurația devine o plagă în conștiința revoluționară, o plagă greu de cicatrizat. Revoluției politice îi urmează o revoluție în modul de producție. Progresul tehnic, în special apariția și extinderea căilor ferate și a vapoarelor, permite capitalismului să-și edifice rețeaua de comunicații necesare pentru lărgirea pieței de schimb, care, totodată, multiplică legăturile între state și popoare. Noua stare de lucruri nu duce însă la o omogenizare socială, ci doar la o cuprindere spațială mult mai largă. De la malul toscan și pînă în golful Salerno coasta occidentală a Italiei devine un loc de predilecție al turiștilor. Vile și hoteluri luxoase, abia construite, își așteaptă vizitatorii. Apoi Franța, Spania, Grecia, Rhodosul, Asia Mică, Egiptul devin și ele ținte ale „călătoriilor de plăcere" și vacanțelor. Apar legături maritime stabile, birouri de voiaj, agenții de schimburi, se manifestă interes pentru muzee, ca o primă trăsătură comună cu turismul modern.

Autori ca Gray și Wordsworth, Coleridge și Byron, Rousseau și Chateaubriand, Seume și Eichendorff, Tieck și Wackenroder, Chamisso și Pückler mențin idealurile libertății împotriva efectelor sufocante ale Restaurației. Imaginația lor păstrează, dar și trădează, în același timp, spiritul revoluționar, transfigurînd libertatea, transformînd-o în imagini, transportînd-o în regiuni îndepărtate : în spațiu, sub aspectul unei naturi în afara oricărei civilizații ; în timp, sub aspectul trecutului istoric, al monumentelor și folclorului. Cu cît societatea burgheză se osifică în propria ei birocrație cu atît mai mare devine efortul burghezului, dispunînd de mijloacele financiare și de timpul liber necesar, de a scăpa din constrîngerea acesteia ca turist. Putînd fi considerate ca arhetip al turismului modern, călătoriile lui Byron devin atît de celebre încît și astăzi, în Grecia, unii locuitori îi numesc pe turiști — lorzi.

Un loc de mare însemnătate în istoria turismului revine alpinismului. Nașterea acestuia poate fi datată în 1787, anul în care Saussure urcă prima dată pe Mont Blanc. Numai după 70 de ani începe însă „vîrsta de aur" a acestui sport. În urmă cu 100 de ani Eduard Kennedy înființează primul club alpin. Iar dacă alpinismul devine, pentru o întreagă perioadă, avangarda turismului, aceasta se datorește ideologiei lui romantice : el se orientează spre „aventură", spre „necunoscut", spre „cotele cele mai înalte și mai dificile".

Călătoria devine cu timpul un fel de competiție în care totul este recordul. Phileas Fogg, eroul lui Jules Verne, pariază o avere pentru înconjurul lumii în 80 de zile. Exploratorii înșiși devin eroii turismului. Aureola romantică rezervată primilor mari descoperitori strălucește și deasupra capului lor. Alpinistul este fascinat de piscurile albe, exploratorul de petele albe ale hărților. Secolului i se pare un imperativ de a face să dispară necunoscutul. Oamenii care se consacră cuceririi de noi spații, de la Livingstone la Hillary, devin celebri. În secolul XIII, Marco Polo fusese disprețuit de venețieni ; cu cîteva secole mai tîrziu o expediție care are drept scop atingerea Polului Sud este încunu-

nată de o glorie inegalabilă. Și ritmul acestei competiții crește neîncetat : în zilele noastre, cînd ca vreun om să fi călătorit spre alte astre, primii turiști amatori se și pregătesc pentru navigația interplanetară.

La drept vorbind, noul drept al omului de a călători a revenit multe decenii numai membrilor clasei care l-a creat, burgheziei. Abia după mulți ani noi pături sociale au căpătat acces ; mai întîi funcționarii, apoi liberii profesioniști, meseriașii, mica burghezie. Astăzi, în afara acestei febre, care a cuprins în multe țări aproape întreaga populație, au mai rămas numai țăranii.

O dată cu aceasta turismul s-a transformat într-o afacere cu caracter internațional. În „cartierele generale" ale societăților de turism se calculează dinainte „mișcările de trupe" ce vor urma. Au apărut și „catedralele turismului" : hotelurile. Hanurile din Evul Mediu, unde călătorii frînți de oboseală găseau strictul necesar odihnei, au rămas mult în urma cerințelor unei mișcări sociale care pretinde în plus confortul și distracția și care folosește tot mai larg mijloacele de transport personale.

Călătoria devine o marfă, turismul o parte integrantă a universului mercantil. Marca hotelului, autocarelor de transport, stațiunilor de odihnă, asociațiilor de turism, exprimă caracterul fetișizat al călătoriei, care anihilează în mare măsură romantismul său inițial. Amintirile devin și ele obiect de comerț : etichete pe geamantane și pe geamurile mașinii, suveniruri, diapozitive, pliante, ghiduri turistice și albume fotografice, pînă chiar și certificate de căsătorie eliberate la Pol sau la Ecuator, sporesc cifrele de afaceri și întind turistului capcana menită să-l facă să se reîntoarcă în același loc. Turismul metamorfozează omul, îl transformă într-o curiozitate și un model demn de invidiat pentru toți ceilalți. Povestirile din călătorie atrag noi și noi adepți care devin rotițe în marele angrenaj al industriei turismului, a cărei publicitate pătrunde peste tot și ai cărei cei mai buni propagatori devin înșiși consumatorii. Fotografiile de la fața locului, ilustratele color trimise din toate colțurile lumii întăresc cu argumente vizuale pledoaria pusă în slujba turismului. Turistul se încrede în reclamele afișelor și prospectelor și le dă girul propriei confirmări. Și totuși el nu poate să nu înțeleagă caracterul mincinos al unei libertăți mărginită în timp și transformată în obiect de comerț de această industrie a cărei victimă este el însuși. Într-un aforism postum al lui Otto Wininger se spune : „Dintr-o gară nu se poate pleca niciodată spre libertate" Dorința care susține pe turist este setea de libertate, dar capitalul, cu ochii lui de meduză, transfigurează libertatea într-o evadare pe timp limitat.

Studenții zimbabwezi — fii credincioși ai poporului lor

Recent a făcut o scurtă vizită în țara noastră dl. **Elton Gray Razemba**, președintele Comitetului Național de Coordonare al Studenților Zimbabwe, precum și președintele secției europene a acestui comitet. Din convorbirea avută cu dînsul am aflat o serie de aspecte inedite despre activitatea și problemele studenților rhodezieni.

— **„National Coordinating Comittee of Zimbabwe Students"**, ne-a spus dl. Razemba, **este o organizație a studenților rhodezieni care studiază în Europa, Statele Unite, Canada și are sediul central la Londra. Evident, acțiunile și rostul acestei organizații se definesc în raport cu situația existentă acum în Rhodezia. În Rhodezia există un singur institut de învățămînt superior — un colegiu afiliat la Universitatea din Londra. Dar accesul studenților africani aici e limitat de interdicțiile guvernului rasist, care practică larg discriminarea. Procentul studenților africani azi este de maxim 15 %. Pentru a studia trebuie să ne părăsim țara, în general prin fugă. Mare parte din studenți au plecat după 1965 cînd a fost interzisă Uniunea Națională și o parte din lideri au fost închiși.**

Acum e mai greu pentru studenți să părăsească țara, pentru că sînt puși să semneze declarații prin care arată că se supun legilor guvernului ilegal. Pentru a obține burse la colegiul local, de asemenea, trebuie să efectueze lucrări pe teme date de guvern. Numeroșii studenți rhodezieni plecați din țară întîmpină și ei greutăți. Deși anul trecut, de pildă, guvernul britanic a declarat că acordă burse studenților din Commonwealth, cu rhodezienii a fost foarte aspru...

— Cum s-ar putea defini scopurile și acțiunile Comitetului Național de Coordonare ?

— **Desigur, încercăm sub toate formele să-i ajutăm pe studenți, deși mijloacele sînt limitate, căutăm să-i plasăm, să obținem burse în toată lumea. Dar principalul scop pentru noi este încurajarea studenților de a se înrola în lupta pentru eliberarea politică a Rhodeziei, care trebuie să preceadă independența economică a țării. Mulți dintre ei se întorc în țară pentru a lupta, pentru a lămuri masele asupra activității noastre de eliberare. Unii din studenții pe care i-am cunoscut și-au dat viața în această luptă. Evident, nu toți se întorc, preferînd să profeseze în alte țări africane. Modul de luptă al organizațiilor noastre este popularizarea cauzei, mitingul organizat în diverse locuri, pe unde se poate. Secția europeană dispune și de o publicație lunară intitulată „ZIMBABWE CHALLENGE" în care-și spun cuvîntul studenții rhodezieni. Am reușit cu greu s-o tipărim, avînd drept „capital" doar o mașină de scris dăruită de „Youth", dar mulți oameni care gîndesc ca noi ne ajută. Publicația e difuzată de studenți, trimițîndu-se în afara Angliei. O parte din organizațiile studenților africani, ca și colegii noștri albi, ne înțeleg și ne sprijină.**

— Ar fi interesant de aflat care sînt domeniile preferate de studiu ale studenților rhodezieni, ce specialități urmează ?

— **În principal, tendința a fost de a studia științele sociale și umaniste, cu puțin accent pe economie și politică — pentru că în aceste domenii nu putem obține slujbe. Văd că vă mirați. Dar pentru a ne specializa în ramuri industriale sau tehnice nu avem posibilități. Manevrele cercurilor imperialiste ne îndepărtează de la asemenea studii, pentru a ne obliga să ne lăsăm conduși. Aș remarca însă ca o recentă tendință îndreptarea studenților noștri spre medicină.**

În continuarea discuției dl. **Elton Gray Razemba** ne-a împărtășit impresiile d-sale din scurta cunoștință cu studenții români, subliniind că, aici în România, a avut bucuria de a simți înțelegere și adeziune pentru cauza luptei poporului rhodezian, luptă prin care acesta este alături de toate forțele progresiste și revoluționare din lume.

Eugen PATRICHE

ETIC ETICHETĂ

SIC!

Tocmai cînd încheiasem pagina de față cu insatisfacția de a nu fi inclus în sumarul ei și cîteva titluri mai de duh, iată că o ultimă apariție în Editura tineretului ne oferă rezerve nebănuite de umor involuntar. Umor generat de galimatiasul de gîndire și exprimare, de logica grotescă și interpretarea de-a dreptul penibilă a unor fapte și date de istorie și cultură — defecte pe care numai niște oameni lipsiți de orice considerație față de bunul simț și le pot trece cu vederea, îndrăznind să-și pună semnătura pe o carte ce-și propune, culmea, lecții de bună cuviință. Efectul este, spre stupoarea noastră, exact contrar, astfel că maculatura ce urmează coperții pe care o reproducem mai jos constituie

O sfidare a bunei cuviințe, a cititorului

În ipoteza că, dată fiind nevoia pe care o resimte publicul, îndeosebi cel tînăr, de a cunoaște aceste aspecte ale vieții civilizate, mulți cititori nu vor putea intra în posesia nici unuia din cele 100 140 exemplare ale

tirajului în care s-a editat această „capodoperă" (să ne fie iertată „impolitețea" față de sensul acestui cuvînt) a agramatismului hilar, vom reproduce o seamă de mostre, sub foma unui

Serial

pentru care am ales drept motto unul dintre aforismele care figurează în primele pagini :

„Un fond implică o exprimare adecvată și de bună seamă unui astfel de fond îi este proprie politețea".

Deci, să vedem despre *ce fond* e vorba și cum *se exprimă* acest fond *în mod politicos, cu etichetă*. Mai întîi, cîteva titluri de subcapitole : *Brînză bună..., Tovarășul de viață : corpul, O țigară inofensivă, scobitoarea , Mistrețul, Viața socială, Necuvîntătoarele.*

Și acum panseurile privitoare la maniere:

Îngrijiți-vă dantura nu cu minciuni : „Eroina din celebrul roman al lui Alexandre Dumas-fiul „Dama cu Camelii" spunea că „minciuna albește dinții". Cei care vor prefera să spună adevărul nu trebuie să se demobilizeze ; ei își vor menține aspectul civilizat al danturii nu cu minciuni, ci spălîndu-se zilnic pe dinți".

Firul sau neisprăvitul care se agață : „Firul fugit la ciorapul unei femei. „Vai, dragă chiar azi dimineață mi l-a agățat un neisprăvit în tramvai !" Cum îl agață în fiecare zi pe același ? ! Remaiatul costă o nimica toată!".

Cezar contemporan cu Esenin și Isadora Duncan : „Prin anii 1920 trăia la Paris o celebră dansatoare, Isadora Duncan, soția lui Esenin, considerată creatoarea baletului modern. Fratele ei, deși nu dansa, izbutise să devină celebru : umbla pe stradă îmbrăcat în togă, ca romanii. Și într-un fel, avea un public mai numeros decît Isadora. Desigur, toga era *în epoca respectivă un vestmînt de ținută. A purtat-o și Cezar în timp ce cucerea Galia, Britania, Egiptul".*

O ipoteză perspicace cu privire la moda de a umbla gol : „Presupunem că pe vremea cînd strămoșii noștri îndepărtați umblau goi, moda era aceeași, fiindcă un om nu poate fi gol în mai multe feluri. De îndată însă ce au început să folosească pentru acoperirea trupului blănuri netăbăcite, s-a ivit — probabil — și moda. Se purta blană de capră sau de cal, cu pielea labelor lăsată mai lungă sau tăiată mai scurt și cu tot felul de alte deosebiri. Ne putem închipui două „elegante" din acea vreme, privind-o cu dispreț pe o a treia și șoptind :

— Ia uite, tu, poartă labele pielii legate pe umăr și nu după ceafă !

— Ce vrei dragă, o fi venit din fundul pădurii, nu ca noi din luminiș. O provincială !"

Batista murdară, dovada infidelității Desdemonei : „Batista dantelată a Desdemonei era dovada pretinsei infidelități. Pentru noi, oameni de toate zilele, batista dovedește și altele.

Pe vremuri, bărbații o purtau în buzunarul de la piept, cu colțul lăsat la vedere, mai mult sau mai puțin. Astăzi, colțul a căzut în dizgrație. O foarte îngustă dungă albă e mai elegantă. Dar aceasta este batista ornamentală, iar probele derivă din cealaltă, cea care se folosește. Trebuie să fie impecabilă. Dacă vrem să știm cît e cineva de îngrijit, putem să-i spunem ca Othelo : Dă-mi batista, Desdemona ! Dacă e murdară, dovada s-a făcut, dovada de infidelitate față de regulile bunei-cuviințe".

Amiralul Coligny, admirat nu pentru scobitoarea pe care o purta în gură : „Cuvîntul scobitoare nu este de origine latină, ci bulgaro-sîrbă. Aceasta nu schimbă însă cu nimic modul în care trebuie utilizată. Anume, se va folosi pentru curățatul dinților. Operațiunea se poate face în timpul mesei, discret, fără să ducem însă ambele mîini în fața gurii, ca și cum am avea colți de viperă, și n-am vrea ca ceilalți să ne afle secretul.

Rolul scobitorii se termină odată cu masa. Cine nu și-a „privit" dinții la timp trebuie să se retragă dacă dorește să continue. În nici un caz scobitoarea nu se va păstra ca ornament, nici chiar de către fumătorii care s-au lăsat de curînd de fumat și simt încă nevoia să poarte ceva în colțul gurii. De altfel, acest obicei este mai vechi decît fumatul.

O figură celebră din istoria Franței, amiralul Gaspard de Coligny (1519—1572), avea obiceiul să poarte o scobitoare în gură. Fiind una din căpeteniile hughenoților, a fost asasinat din ordinul regelui Carol al IX-lea în noaptea Sfîntului Bartolomeu, rămasă de pomină pentru masacrele comise atunci...

...Amiralul Coligny a fost un mare comandant militar și un luptător neînfricat pentru convingerile sale. Nu s-ar putea spune că merită admirat și în ceea ce privește scobitoarea.

În lipsa unei scobitori, unii obișnuiesc să plimbe limba ca o mătură între dinți și buze sau obraji ca să elimine resturile de mîncare. Operația este perfect vizibilă dinafară și nu deosebit de plăcută. Se poate asemui, fără multă exagerare, cu întrebuințarea degetelor pentru curățirea dinților".

Picioarele mai ușor de stăpînit decît mîinile (o axiomă pe care numai scrierea acestei pretinse cărți o pune sub semnul îndoielii) : „Nefiind faraoni, nici statui, nu putem sta neclintiți. Ne vom mișca deci din cînd în cînd, în mod natural. Dar acestea sînt singurele mișcări „inutile" permise.

Mîinile mai ales trebuie agitate cît mai puțin. I-au fost date omului pentru a-i servi în toate ocaziile. Dacă nu ar fi avut mîini, omul nu ar fi putut inventa unelte, nu ar fi putut lucra în nici un domeniu, într-un cuvînt nu ar fi fost om. Mîinile suportă greu inactivitatea. Cînd nu au nimic precis de făcut, își caută de lucru. Se joacă cu obiecte găsite pe mese, cu creionul, cu cheile scoase ad-hoc din buzunar, cu fărîmituri de pîine, mîngîie obrazul, nasul, urechea sau, cel mai plăcut, pe plajă, se joacă cu degetele de la picioare. Și cîte altele !

Toate aceste activități ale mîinilor sînt incompatibile cu atitudinea unui om manierat. Mîinile trebuie să stea cît mai imobile. Picioarele sînt mai ușor de stăpînit și totuși bat uneori ritmuri imaginare sau intră într-o trepidație de mașină. Nici aceste mișcări nu sînt recomandabile. Se pare că alergătorii de fond nu trebuie să oprească jocul picioarelor la popasuri. Pentru cei care nu se află însă în această situație este permis".

Încheiem prima parte a serialului nostru (fiți liniștiți : ne aflăm cu etalarea de mostre abia la pagina 33, iar cartea însumează 200 de pagini !) cu un ultim citat din subcapitolul intitulat atît de simbolic : *Unde dai și unde crapă :* „Evident, este esențial să prevaleze aspectul moral. Dar nu trebuie uitat punctul de vedere practic.

Uneori, a ascunde un adevăr poate avea consecințe neplăcute pentru alții. Nu sîntem în nici un fel interesați în materie, dar nu avem dreptul la tăcere, chiar cu riscul să necăjim pe cineva...

În concluzie :

Din principiu, nu mințim.

Ca să avem eventual latitudinea să ascundem adevărul, verificăm mai întîi :

Dacă nu cumva avem vreun avantaj personal în a păstra tăcerea.

Ce consecințe poate avea această tăcere.

Apoi, putem hotărî."

★

(Serialul nostru *va urma* pînă cînd conducerea Editurii tineretului *va hotărî* să ne comunice și nouă care a fost drumul pe care *l-a urmat* cartea pînă să apară pe masa librarului și mai ales *ce urmări* va avea *această atît de grosolană încălcare a lucrurilor care nu sînt de cuviință. E o chestiune de etichetă !*).

„GEAMĂNA" MARINEI

Vă amintiți ? În urmă cu 10 ani regizorul de renume Robert Hossein o descoperea pe Marina Vlady. Acum e gata să lanseze dublura Marinei : pe tînăra studentă din Paris Silvie d'Ahetze, în vîrstă de 17 ani. Are aceiași ochi mis-

terios de albaștri ca ai Marinei, același păr, același surîs captivant !

Și cine știe, poate curînd, același succes ! Silvie interpretează rolul sorei lui Rasputin în ultimul film al descoperitorului ei.

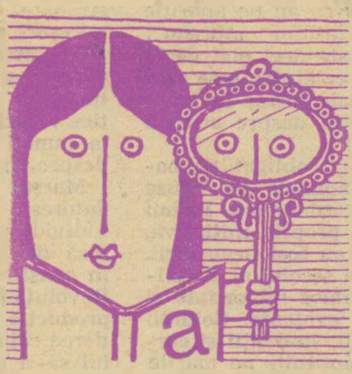
UN FILM DE 500 MILIOANE

Sînt peste tot : celebrați pe discuri, idolatrizați pe scenă, adorați în desene animate. Recent s-a realizat cu acești „beatles" un film care durează 85 de minute. Costul : 500 milioane franci francezi vechi. Realizatorul peliculei : Brian Epstein. Premiera va avea loc în vara acestui an spre faima celui mai iubit grup de cîntăreți din lume. „Beatleșii" au scris alte 4 cîntece noi pentru seria „Sergentul Pepper Land", care este de altfel și titlul filmului realizat de Epstein.

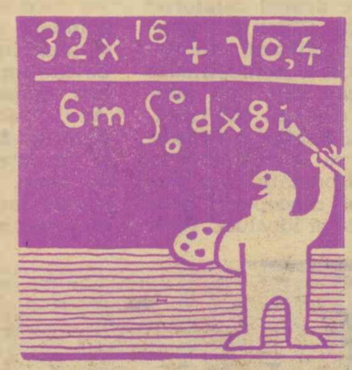
Admiratorii lor să noteze deci că John, George și Ringo și-au păstrat mustățile, iar Paul — celibatarul grupului — și-a ras-o de circumstanță.

Student de la zero la infinit

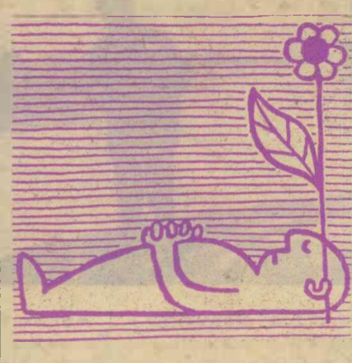
Serial de Ion Dogar - Marinescu (III)

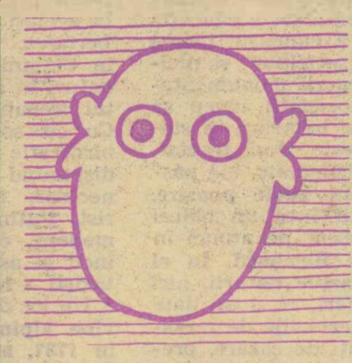
Cine știe carte are patru ochi

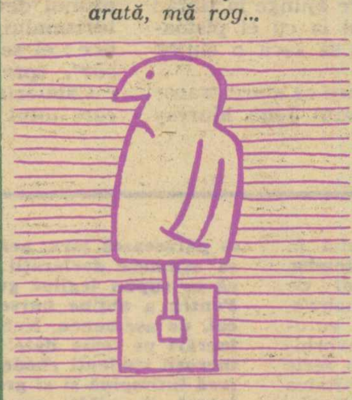
Principalul e să faci ceea ce te îndeamnă inima...

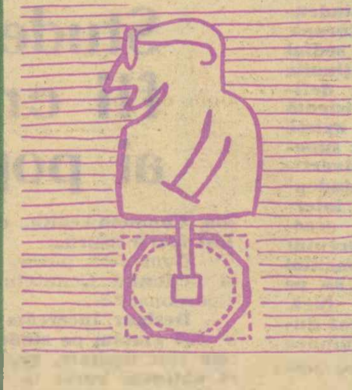
...Totul devenind astfel floare la ureche

Studentul „ideal" trebuie să fie la cursuri numai ochi și urechi. Dacă vă place cum arată, mă rog...

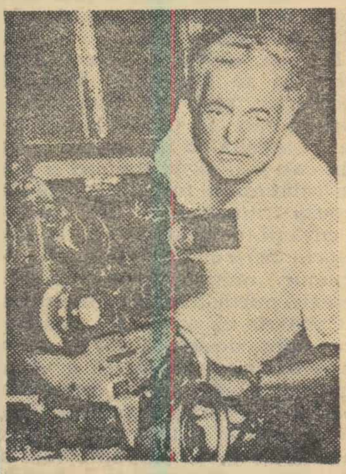
Student care nu „tocește"

Student care „tocește", va descoperi roata, va ajunge repede departe

Hemingway filmînd

Acum zece ani, în Spania, Ernest Hemingway filma... Se știe prea puțin despre această pasiune a marelui scriitor american. Prima dată a făcut pe operatorul în timpul războiului civil spaniol, apoi între anii 1953—1954, și ultima dată în 1958. Îi plăcea mult să imortalizeze pe peliculă coridele spaniole. Dintre toreadorii spanioli Hemingway legase prietenii cu vestiți

ții Dominguin — soțul Luciei Bose — și cu Ordonez, pe atunci în mare glorie. Iată-l filmînd nu în arenă, ci în casa lui Dominguin, din apropierea Madridului.

FLASH

Tratamentul cancerului preocupă tot mai mult un mare număr de cercetători, medici, chimiști, fiziologi, biologi. Pornind de la faptul că celulele canceroase consumă o cantitate foarte mare de glucide, doi medici din Moscova au obținut rezultate foarte bune la șobolani și cîini canceroși prin înfometare. Scoțînd din alimentația animalelor bolnave orice cantități de glucoză și glucide și făcîndu-le în plus un tratament cu injecții care elimină astfel de alimente din corp s-au obținut rezultate spectaculoase, care urmează să fie verificate și la om.

Puneți capul la contribuție!

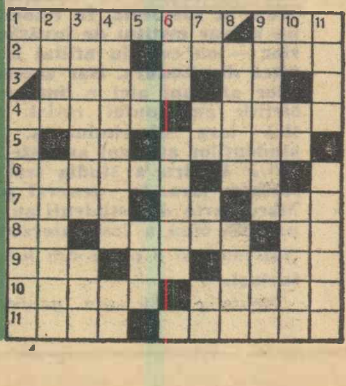
ORIZONTAL :

1. ÎN SERVICIU LA CRAMĂ — PUNEȚI CAPUL LA CONTRIBUȚIE ! ; 2. A țipa — Pronume de întărire ; 3. NOTĂ LA TROMPETĂ — Cap sec ! 4. CĂMAȘA LELIȚEI — Îți cîntă la ureche ; 5. Do vechi — ARE 12 LUNI ; 6 Alifie — Inimă de fată ! ; 7. Nume masculin — Capi ! — Scriitor portughez ; 8. Harnașament — Vremea zăpezilor — Cap fără cap ! 9. Refren popular — Cap de rață ! — A lua cu forța ; 10. Cursuri inferioare — DE LA (od.) ; 11. E de treabă — SE ÎNFIG.

VERTICAL :

1. CORP COSMIC ; 2. Corabie legendară — Meseria de a scoate bani din pămînt ; 3. Se întind cît le e patul — A vui (pop.) ; 4 LOCUIESC LA MUNTE — Curele ! ; 5. Cațe ! — Sînt la pămînt ; 6. Diminutiv feminin — A DRACULUI (Mold.) ; 7. 1968 — Cap la cap ! — Plantă textilă — Termen de comparație ; 8. BĂTUTĂ PENTRU ALȚII — Maur ; 9. LOCALITĂȚI RURALE — Sfarmă-piatră ; 10. E mereu primul — Con gol ! — OCE ! ; 11. Îi arde capul — SE ÎNCURCĂ DES

Toma MICHINICI

presa universitară în lume

STUDENT

Organul de presă al studenților cehoslovaci are, la prima vedere, un aspect de magazin. Rubrici scurte, titluri șoc, multe fotografii, desene și vignete originale, umor, modă...

Și totuși, la lectură, profilul „Studentului" se dezvăluie grav, modul de abordare serioasă și atentă a problematicii predomină, ambițiile de a reflecta din diverse unghiuri preocupările studențești se justifică.

Se discută despre sociologia inteligenței, despre rolul social al meseriilor însușite, amatorism și profesionism în pedagogie, omul modern și caracteristicile sale, probleme de înaltă importanță pentru formarea tinerilor intelectuali. Revista are un mod foarte interesant de a aduce în dezbatere esența unor tendințe apărute în viața tineretului lumii. Ei nu se limitează la informarea publicului despre „beat", „hippies" sau alte manifestări, ci, pe pagini întregi, caută să le explice, cerînd ajutorul

psihologilor, filozofilor sau sociologilor, analizînd cauzele, scopul și soarta unor asemenea fenomene. Dansul, muzica ușoară, turismul sînt, la fel, discutate la nivel teoretic, legate de resorturile nevoilor spirituale ale tineretului.

Astfel o pagină intitulată „Există o modă studențească" e prilejul unei adevărate teorii a ținutei, apelînd la estetica vieții cotidiene și alăturarea imaginilor reflectînd moda capilară începînd din 1470 (!) pînă astăzi sau vestimentația tinerilor începînd de prin 1910 sînt revelatorii.

O revistă care încearcă să lanseze teme de meditație, răspunzînd unor întrebări pe care studenții și le pun nu numai în legătură cu profesiunea, dar cu toate aspectele vieții lor, o revistă vie, ancorată direct în realitate, eficientă și atractivă.

ITD – MAGAZIN ILUSTRAT

Revista ITD își declară, prin titlu, înrudirea semantică cu una din paginile revistei noastre, ETC, numele ei nefiind altceva decît prescurtarea cunoscutei expresii slave „i tac dalșe". Cuprinzînd, în cele 16 pagini ale sale, informații-magazin, studențești și nestudențești, scurte eseuri, prezentări de evenimente și personalități, articole teoretice despre tineretul polonez și despre cel de peste hotare, ca și o suită de spumoase materiale umoristice, ITD se bucură de o largă apreciere în rîndurile studenților din Polonia. Abundența de fotografii din paginile culturale și de fotocronică trezește, de asemenea, interesul, acestea din urmă cuprinzînd, practic, întreaga sferă a curiozităților de ultimă oră.

E interesant că în acest magazin studențesc ilustrat, atît de apreciat de cititori, își publică articolele un mare număr de colaboratori externi și chiar studenți aflați la primele lor încercări publicistice. Lor le sînt rezervate în mod special paginile intitulate „Panoramă studențească" și „Aspecte, opinii, confruntări", unde, alături de vești din centrele universitare (despre întîlniri cu personalități, vizite, concursuri, expoziții etc.), se pot întîlni și confrunta cele mai îndrăznețe reflecții și interpretări cu privire la viața tineretului în general și a studenților în special. Firește, nu lipsesc din aceste pagini caricaturile.

Se remarcă, de asemenea, cîteva din rubricile consacrate ale revistei, cum sînt: „Indexul ITD", „Sfaturi medicale", „Vitrina ITD" și „Anticariat" (unde sînt anunțate ultimele apariții din librării și achizițiile „de anticariat" ce pot fi făcute direct de la... cei dispuși să vîndă, a căror adresă e publicată în revistă), „Start" (firește, vești sportive), „Relax" (jocuri distractive) și... spiritualа „Poștă a redacției". Interesantă este și inițiativa de a se publica, în fiecare număr, lecții de esperanto și, periodic, textul însoțit de portative al unora din cele mai cunoscute cîntece.

STUDENTSKA TRIBUNA

Cele 6 pagini săptămînale ale revistei studenților bulgari dezvăluie, la o parcurgere atentă, acoperirea largă a unui mare număr de probleme, reflectînd diversitatea preocupărilor studenților din țara vecină. Evident, revista pune mai puțin accent pe reportajul la zi, preferind relatărilor despre pulsul cotidian al vieții universitare materiale dense, cu profil educativ. Am remarcat astfel o serie de articole despre pregătirea economică în facultățile cu specific neeconomic, sfaturi despre știința „învățăturii" oferite de specialiști în biblioteconomie și bibliografie, buletine de noutăți științifice etc. Un supliment intitulat „ISKRI" însumează, de obicei, anchete și dezbateri asupra studiului, practicii, cercetării științifice. Rubricile cele mai căutate par a fi „Pagini de istorie" și „Dialoguri despre cultura bulgară" (avînd un profil asemănător „Convorbirilor" noastre). În plus, revista acordă un spațiu larg informațiilor cultural-științifice la zi și materialelor teoretice. Apar astfel eseuri de sociologie ca: „Despre tinerii eroi", „Tainele succesului", relatări ale colocviilor ținute de redacție la „Clubul Studentska tribuna" de la Casa de cultură a studenților, alături de știri despre tineretul lumii, versuri, cronici sportive, teatrale... Recent a început editarea unui serial de Science-fiction după un roman de Stanislas Lem. Adăugați aici jocurile distractive, curiozitățile, concursurile...

Din paginile revistei bulgare reproducem cîteva date despre apropiatul festival de la Sofia:

„Vor avea loc seri rezervate sărbătoririi internaționale a „Cîntecului", „Dansurilor naționale", „Umorului și estradei", „Cavalcadei circului pe străzile Sofiei". Sînt programate: un festival al cineamatorilor, cincisprezece zile sportive, turneul de fotbal „Cupa festivalului". Festivalul filateliștilor, Clubul Internațional al Studenților cu un program deosebit de atractiv..."

PEN – PRESSE

Am primit de curînd la redacție numărul 17 din februarie a.c. al publicației studenților canadieni PEN-PRESSE. Într-un format mic, pe hîrtie color, publicația are un accentuat caracter informativ, întinzîndu-și sfera de preocupări de la problemele universitare și sociale ale studenților canadieni la cele ale studenților din alte țări, precum și la diferite probleme de interes general.

Dintre variatele informații despre viața și munca studenților canadieni deosebit interes prezintă cele referitoare la Săptămîna universităților din Quebec, în cadrul căreia diferite anchete și studii pe tema generală a „rolului social al universității" prilejuiesc o amplă afirmare a pozițiilor studenților. Creația unui centru de cercetări interdisciplinare, o seamă de simpozioane și referate reprezintă programul unei abordări în perspectivă a relației dintre școala superioară și economie, recrutarea populației universitare în raport cu situația și necesitățile dinamice ale forței de muncă etc. Știrile externe interesante despre militarizarea Universității din Madrid sau despre manifestațiile de protest ale studenților americani împotriva războiului din Vietnam sînt urmate de un comentariu mai amplu consacrat Festivalului mondial al tineretului de la Sofia. Buletinul este completat de puncte de vedere și materiale diverse, dintre acestea nelipsind umorul.

...Răsfoind publicația recent primită ne-am amintit de interesantele relatări făcute acum un an, la Seminarul internațional al presei studențești de la Halle (R.D.G.) de reprezentantul presei studențești canadiene. Menționînd tradițiile îndelungate ale activității organizației și presei studențești (datînd încă din 1864), el s-a referit la cadrul complex al publicațiilor cuprinse în PEN — asociația presei studențești, separată din 1960 de Canadian University Press. Meritorie este grija PEN și a diferitelor reviste studențești nu numai pentru recrutarea unui cît mai mare număr de studenți ziariști, dar și pentru „profesionalizarea" lor, în sensul calificării. Crearea unor centre de studii, tinerea congreselor presei studențești, activitatea centrului de documentare și a agenției de informații studențești dovedesc amploarea acestor preocupări.

FORUM ACADEMICUM

„Forum Academicum" este organul de presă al studenților vest-germani de la Universitatea din Heidelberg. O revistă sobră, cu maximum 1—2 ilustrații în cele 20 de pagini ale sale, conținînd articole dense, de problemă. Paginile revistei sînt dedicate în întregime dezbaterilor de probleme filozofice, sociologice, politice, actualitatea studențească, știrile la zi ocupînd un spațiu redus. De aceea cea mai mare parte a materialelor publicate se constituie în adevărate eseuri, avînd întotdeauna o bibliografie anexată.

Sînt citate cărți de sociologia presei, pretext pentru discutarea modului în care presa contribuie la formarea unei generații, sînt analizate diferitele tendințe politice care prin intermediul publicațiilor încearcă să capteze adeziunea tineretului. Un larg interes a stîrnit, de pildă, discuția despre „fascizarea poliției vest-berlineze", care a stat și în centrul unei demonstrații de protest a studenților din Heidelberg. „Rhein Neckar Zeitung" a publicat atunci sub semnătura redactorului său șef Herman Knorr un articol („De la elită la proletariat") încercînd să impace spiritele printr-o escamotare a realității, ceea ce a născut în „Forum Academicum" o vie ripostă.

Interesante sînt dezbaterile asupra tendințelor noi din filozofie în strînsă legătură cu poziția studenților facultății de specialitate din Heidelberg, care-și afirmă deschis opiniile, aflate de multe ori în contradicție cu ceea ce ei numesc „ideologia profesorilor". Și din nou se remarcă stilul concis, argumentat, sprijinit teoretic în mod foarte serios, stil care predomină în paginile revistei, transformînd articolele publicistice în studii. „Glose despre criză", „Legalizarea practicii", „LSD — bombă atomică în creier" sînt tot atîtea exemple ale unui mod realist de a aborda problemele cele mai actuale, în ciuda diversității părerilor și pozițiilor, în ciuda confuziilor stîrnite deseori...

Nimic despre fotbal (I)

CRONICA MICROBISTULUI

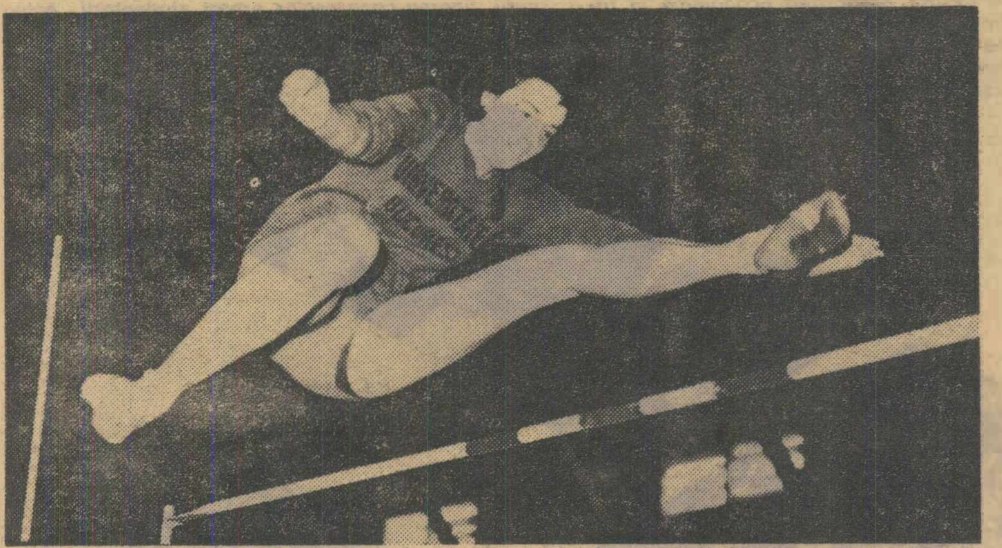
Ție, spectatorule student...

Supărați că deși s-a reluat campionatul pe stadioanele din București, Cluj, Constanța, Arad, Petroșani și Pitești s-a înregistrat din nou trista absență a regelui — colegii de redacție au hotărît (în unanimitate, fiindcă eu nu eram de față) să nu-mi mai permită să scriu despre... (na, că era să-mi scape numele !) pînă cînd nu se vor arăta niscaiva semne de înnoire. N-am ce face ! Nu prea-mi convine să tac tocmai acum cînd toată lumea vorbește, îmi pare rău că trebuie să mă refugiez iar la cele o mie de alte sporturi despre care am tot scris o iarnă întreagă, dar n-am ce face. Există, totuși, o disciplină pe lumea asta !

Va fi mai greu la numerele viitoare, dar sper ca favoriții mei de pe dreptunghiul verde să mă scoată curînd din carantină. Astăzi însă m-am descurcat. De mult doream să stau de vorbă mai pe îndelete, de la suflet la suflet, cu microbiștii noștri. Așadar, cele ce urmează sînt adresate ție, spectatorule student...

Ne cunoaștem de mai bine de doi ani, de cînd a apărut pe lume „Cronica microbistului". Ne-am obișnuit să ne știm alături și la necazuri (multe !) și la bucurii (puține !), ne-am destăinuit de fiecare dată oful, ne-am mai și supărat (reciproc !), dar ne-am împăcat repede.

În ceea ce mă privește, spectatorule student, ți-am apărat întotdeauna dreptatea (cînd o aveai) și te-am înțeles întotdeauna. Ești microbist și ca toți microbiștii cîți au fost dintotdeauna — de pe vremea cînd anticii rapsozi țeseau împletitura pasiunilor în jurul străvechilor lupte — ești pasionat. Te înțeleg, iar dacă nu te-aș vedea agitîndu-te, exaltîndu-te, ci ai aplauda liniștit ca la teatru, aș fi primul care aș părăsi arena de plictiseală. Îmi place să te văd cum urmărești ce se întîmplă pe teren cu privirea cu care Don Quijote urmărea marionetele, cum critici și lauzi în același timp, cum interpelezi, persiflezi, te ridici în picioare și strigi, îmi place să te văd lăcrimînd de entuziasm ori de durere, înflăcărîndu-te pentru că trăiești spectacolul sportiv la cea mai înaltă tensiune, pentru că onoarea cea mai mare a existenței tale de microbist este să fii biruitor. În toate aceste ipostaze sînt și voi fi alături de tine.

Nu pot aproba însă pe cei rău intenționați, pe scandalagii și huligani. Sînt puțini — o să-mi spuneți ; e adevărat — o să vă răspund. Dar ei aruncă cu chinoroz pe obrazul întregii galerii studențești. N-are rost să reamintim acum scandalurile provocate de colegi de-ai noștri în sălile de la Timișoara sau Iași, pe stadioanele de la Galați sau Regie.

Stadionul și-a propus să înlocuiască pentru totdeauna maidanul și trebuie să-l ajutăm și noi să-și îndeplinească această nobilă menire. Mîine, sau poimîine, în fiecare duminică vei merge la meci. Vei vedea (din păcate) în jurul tău un coleg cu fața crispată, buzele tremurînd și respirația gîfîită, gata să înjure, să urle ori să lovească. Nu-l ierta ! Tu și ceilalți de lîngă tine făceți-l să-și vadă goliciunea psihică și spirituală, ajutați-l să înțeleagă adevăratul spirit sportiv și dacă nu înțelege luați-l de guler și dați-l afară pe poarta sălii sau a stadionului. Nimeni nu spune să nu vă susțineți favoriții cu aplauze, pancarde, clopote și tălăngi, cu încurajări sacadate — studențește ! Dar să respectăm adversarul, să respectăm arbitrul și cetățeanul de bun simț din tribună, să cinstim și să onorăm spectacolul sportiv printr-o comportare civilizată. Cum spunea și Paul Vialar : „Altădată numai seniorii participau la serbările cavalerești. Astăzi, dacă vrem, datorită sportului, oricare ar fi originea noastră, putem să fim toți o rasă de seniori".

Da ?

G. MITROI

FAIR PLAY

Baschetbaliștii de la Politehnica-Galați au din acest sezon un nou coechipier, pe Baltag, fostul jucător al Științei-București, apoi al I.C.F.-ului. Se pare că Baltag a luat cu el la Galați și năravurile huliganice care îi aduseseră oprobriul publicului bucureștean. În meciul de duminică, cu Politehnica-București, Baltag, deși a evoluat destul de bine, înscriind cele mai multe puncte pentru echipa sa (15), a avut din nou ieșiri nesportive, protestînd adesea la deciziile arbitrilor și replicînd cînd a fost faultat. Antrenorul Petrică Vasiliu a rămas impasibil față de această atitudine. În același meci, bucureșteanul Florin Niculescu a protestat o singură dată la decizia arbitrilor și antrenorul Vasile Popescu l-a trimis imediat la vestiar.

În numele Fair-Play-ului !

„Viața studențească" propune :

O acțiune comună a tuturor studenților din țară pentru construirea de baze sportive

În toate centrele universitare mișcarea sportivă studențească e în plină dezvoltare. Sînt, așadar, necesare, mai ales în centrele mari și mijlocii — unde activează majoritatea cluburilor studențești de performanță — **numeroase baze sportive — săli și terenuri în aer liber.** Nu e vorba de construcții grandioase, ci de baze simple, destinate atît antrenamentelor echipelor de performanță cît și activității sportive de masă. **De aceea considerăm că aceste baze se pot construi cu propriile forțe ale studenților.** Propunem în primul rînd ca proiectele acestor săli să fie elaborate pe bază de concurs de studenții Institutului de arhitectură și ai Institutului și facultăților de construcții. (Pentru aceasta ar fi necesară o derogare de la prevederile legale privind avizarea unor astfel de proiecte de către C.S.C.A.S.). Toate lucrările care nu necesită calificări speciale ar urma să fie efectuate de către studenți prin muncă voluntară. Pentru remunerarea activității specialiștilor propunem să fie folosite sumele realizate de studenți prin muncă voluntară sau în cadrul practicii în producție. Din fondurile astfel acumulate pot fi, de asemenea, procurate materialele de construcție necesare.

Dacă am proceda în acest fel s-ar putea construi în cca. doi ani șase săli de sport și, de ce nu, unul sau două patinoare artificiale și chiar bazine acoperite, în afara bazelor sportive în aer liber. Considerăm că cel mai nimerit amplasament pentru aceste construcții este în vecinătatea complexelor studențești.

Întreaga acțiune ar urma să fie condusă, în mod firesc, de un comandament, format din reprezentanți ai C.C. al U.T.C., C.E. al U.A.S.R., Ministerului Învățămîntului și C.N.E.F.S.

Așteptăm opiniile studenților din toată țara, ale comitetelor U.T.C. din institute și facultăți, din centrele universitare, propuneri concrete pe această temă.

DUPĂ CONCURSUL REPUBLICAN UNIVERSITAR DE ATLETISM IN SALĂ

Ștacheta exigențelor coboară îngrijorător !

Din nou o excelentă organizare a acestei competiții studențești pe care Ministerul Învățămîntului a încredințat-o clubului I.C.F. ! Ce păcat însă că aprecierile noastre trebuie să se rezume la cadrul organizatoric. Concursul republican universitar de sală a reunit în sala Steaua din Capitală aproape 130 de studenți din 11 centre universitare. Întrecerile s-au disputat după o formulă de compromis, care a permis și participarea atleților care nu mai sînt studenți dar activează totuși în cluburile studențești. Totuși rezultatele obținute sînt în cele mai multe probe departe de un nivel măcar mediocru. Cîteva exemple : proba de săritură cu prăjina se cîștigă cu 4,30 metri, la mai bine de jumătate metru sub recordul național de sală și la aproape un metru de performanțele cu care se cîștigă această probă în concursurile internaționale. Înălțimea băieți, în absența campionului național, politehnistul Șerban Ioan (clasat abia al 16-lea la Madrid, cu numai 2,05 m), e cîștigată cu 1,96 m. După cum se vede, coborînd mereu, săritorii studenți sînt ridiculizați de recordul Iolandei Balaș.

Exemplele de „performanțe" cu care s-au cîștigat probe pot continua (12,88 m la greutate fete ; 1,50 m la înălțime fete ; 14,01 la greutate băieți ; 5,78 la lungime fete).

Singurele rezultate notabile sînt acel 5,8 sec. marcat de Coman Agapie la 50 m plat și cei 15,31 m realizați de icefistul Al. Mihu la triplu salt.

Concursul a demonstrat în primul rînd posibilitățile extrem de reduse, lipsa totală de perspectivă a aproape tuturor atleților care au luat startul. Am arătat mai sus rezultatele submediocre ale cîștigătorilor pentru că e de-a dreptul jenant să le menționăm pe ale următorilor clasați. Cum de și-au permis oare cluburile invitate să trimită la concurs aruncători de greutate, săritori și săritoare de lungime sau înălțime ale căror „performanțe" stau la îndemîna oricărui trecător luat la întîmplare de pe stradă ? Ar fi cazul să se impute conducătorilor de cluburi și antrenorilor care au „crescut" asemenea „atleți", pe lîngă iresponsabilitatea crasă, înseși sumele cheltuite cu deplasarea la București.

Iată de ce atletismul studențesc a ajuns în această situație precară. Pentru că ne-am mulțumit cu ce ni s-a dat. Am organizat campionate festive, spectaculoase, costisitoare, cu mulți participanți dar cu rezultate posibile. Am plătit salarii grase antrenorilor care au făcut treabă de mîntuială și uneori nici măcar atît ! Ce atlet a fost ridicat de antrenorii din cluburile universitare în ultimii zece ani ? Cum justifică ei salariile încasate și mai ales denumirea de antrenori ? Pe cine au antrenat ? *Avem acum un singur club mai de doamne-ajută, și acela al specialiștilor în educație fizică, I.C.F. Dar ce-au făcut cluburile și antrenorii din Iași, Brașov, Timișoara, Cluj, Tîrgu-Mureș și chiar din București ? S-a preocupat oare vreunul dintre ei de depistarea în rîndurile elevilor din ultimele clase și ale studenților a unor elemente talentate ? A insuflat vreunul dintre ei unui tînăr atlet pasiunea pe care el ca antrenor se presupune că trebuie s-o aibă pentru atletism ? Evident că nu, și afirmînd aceasta ne bazăm în primul rînd pe rezultate, pe performanțe, cel mai exact dintre criterii. În cluburile studențești activează mulți așa-ziși „specialiști" în atletism. De fapt, însă, acești oameni, unii mari performeri la timpul lor, deși sînt poate buni cunoscători ai problemelor de tehnică și ai chestiunilor teoretice, se complac într-o prelungită — și condamnabilă — așteptare, efectuînd munca de antrenori ca pe o obligație trasată de catedrele de educație fizică din care fac parte. Sîntem convinși că printre tinerii noștri există elemente dotate, capabile de realizarea unor performanțe atletice cel puțin la nivelul celor care au adus atletismului nostru cîteva medalii olimpice. Dar pentru descoperirea și creșterea lor antrenorii trebuie să transpire împreună cu ei și chiar mai mult decît ei. Ceea ce se pare că domniile lor încă n-au înțeles.*

Așteptăm în acest sens hotărîri și poziții mai ferme din partea organelor centrale care răspund de aceste probleme, Ministerul Învățămîntului și C.N.E.F.S. Promitem, de asemenea, cititorilor noștri o analiză mai detaliată a activității unor secții de atletism din cluburile studențești.

P. OVIDIU

